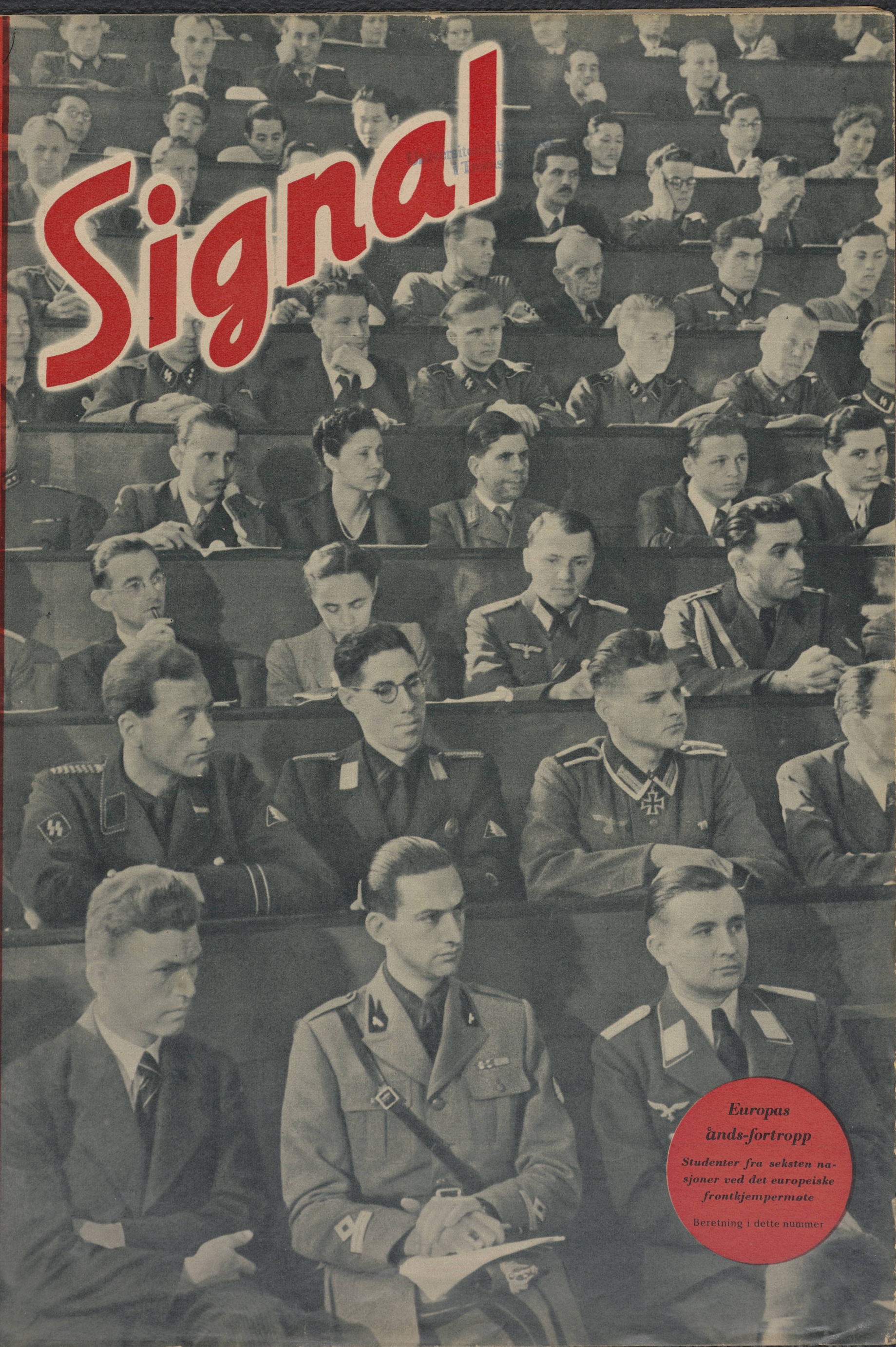

N Nr. 11

1. JUNINUMMER 1942

Belgia 2.50 fr. / Böhmen-Mähren 2.50 kr. / Bulgaria 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 4 fr. / Hellas 12 dra. / Italia 3 lire / Kroatia 6 kuna / Nederland 20 cents / Norge 50 øre / Portugal 2.— esc. / Romania 16 lei / Serbia 5 dinar / Sverige 53 öre / Sveits 45 rappen / Slovakia 2.50 ks. / Spania 1.50 pis. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 40 fillér / Luxemburg, Sydsteiermark 25 fig.

Signal

**Europas
ånds-fortropp**

Studenter fra seksten na-
sjoner ved det europeiske
frontkjempermøte

Beretning i dette nummer

*Forfrisker
og
opliver*

No. 4711.

Eau de Cologne

ET MØTE I

HÔTEL DES INVALIDES

Paris, våren 1942

I skyggen av den gylne kuppel som Napoleon hviler under, står berømmelsens museum. Kanskje virker glassmontren med Napoleons kappe og hatt som attraksjon, kanskje er kyrasset som en kanonkule slo igjennom ved Auerstädt endog en sensasjon, men allikevel, på terskelen til fanesalen stilner hvert skritt, hvert åndedrag. Frankrikes faner er trådt an til den stumme, evige parade. De høyer seg i rødthvitt-blått ned fra det mørke tak som om der under dem lå hele fedrelandet, Europa og hver flekk på jorden hvor en franskmann kjempet, blødde og falt.

En besøksfattig, en meget stille ettermiddag en vårdag møttes seierherre og beseiret her i hallens skumring.

Først kom seierherren.

Han var antrukket som en tysk underoffiser. Han bar den grå feltuniform, med sølvtresser på krage og skulderstykke. Med luen i hånden stanset han på terskelen til salen. Han hilste, idet han nesten umerkelig rettet seg opp og hevet hodet et sekund med blikket mot fanerekken.

Soldaterstøvler hører man godt. Men allikevel hørte man dem såvidt, da seierherren nu gikk langsmed fanerekken.

Men den stemme han talte med til fanene var lydløs:

Der er dere altså, dere vigslede silkeduker som Frankrikes sønner avla ed på. Ærverdige er dere som den fane i svart, hvitt, rødt som jeg der borte i mitt hjemland hevet hånden til ed foran. Tro var de beste her som der borte mot denne ed, i hver generasjon og hvergang når krigen foldet dere ut under fri himmel. Idet dere viste våpnene veien, har dere, som våre faner, avmålt det rom i Europa som ble hellig og heter fedreland. I århundrers kamper oppsto de riker, som man kaller Tyskland og Frankrike. Men for første gang i historien ble dere ikke foldet ut da den krig begynte som idag fører meg hit. Ble dere, som så ofte var tegnene på historiske avgjørelser av en betydning som rettferdiggjør en blodig pris, ble dere denne gang hjemme fordi de to riker ikke mere hadde noe å kreve av hverandre som fordret eders nærvær?

Vi, de seirende, som idag beskytter Europa i dets eksistenskamp mot øst og vest, vi har fra begynnelsen av følt det slik. Hvor det — som i kampen mot vest — dreier seg om friheten for vår verdensdels handel og økonomi, er toll- og valutaspørsmål betydningsløse mellom europeiske naboer. Hvor det — som i kampen mot øst — dreier seg om Frankrikes, om Tysklands, om denne vår verdensdel Europas samlede kultur, hva betyr da festningsglacis og grensestriper? ...

Her ble den stumme tale avbrutt, for den beseirede trådte nettopp inn i salen.

Han hadde en lærers enkle antrekk og hadde en sverm parisergutter om seg. Han førte elevene sine langs fanenes stumme rekke, nevnte regimenter og slag, og det klang som trommer og fanfarer. Men guttene så seierherren stå der i grå feltuniform, med sølvtresser på krage og skulderstykke. Øynene deres brente.

Da mintes seierherren den tid da han selv var den beseirede og ikke eldre enn disse barn, mintes sin ungdoms bitreste følelser og talte til fanene:

Jeg forstår dem godt og respekterer deres følelser. Men tiden har gått videre. Den har hvirvlet opp denne verdensdels selvsikre folk, for hvilke verden syntes underdanig, til en kamp om deres eksistens. Den har hvirvlet opp de levende generasjoner som likegyldig drev avgårde så lenge. Verdiløse flagrer i denne storm bladene fra historien om gamle stridigheter som Europa oppsto av. Hellig er bare vreden og blodet som tjener framtidens Europa.

Jeg er den seirende. Å tro meg er vanskelig, og bittert er det å trykke den hånd som nettopp tilføyde sår. Men dere, dere storartede symboler på et folk som så ofte var med og i spissen når en europeisk dåd atter engang forvandlet jordens ansikt, dere liker ikke at et folks ungdom kanskje skal kjempe for en overlevering som ikke vil finne noen tilknytning til framtiden. Dere blodvigslede, ærverdige venner av soldatene kjenner soldaten og forstår hans alvor. På dere tror de.

Si det til dem!

F. H. M.

Fangne englendere tar avskjed med kamerater, som døde av de sår som de fikk ved det britiske landingsforsøk i St. Nazaire

Hedring av den døde motstander

Den døde soldat blir senket i graven av sine kamerater. En krans fra den tyske forsvarsmakt smykker kisten

En tysk marineprest uttaler sin deltakelse likeoverfor de fangne motstandere

UdSSR

UELLEN

TAWATAMSK

VLADIVOSTOK

ROOSEVELTS ISVEIEN GJEN

Fra USA, „demokratiens arsenal“, kjøres der titusener av panservogner som bare eksisterer i fantasien, ad tilførselsveier som likeledes bare hører hjemme i fantasien, til de nasjoner som trenger hjelp. Disse asfaltprosjekter må de inntil videre trøste seg med. Hjelpesprogrammets skjebne henger nøye sammen med veiproblemet: Først var det Burmaveien, som nu er ubrukelig, derpå den nylig påtenkte Assamveien, om hvilken Sven Hedin uttalte at han ikke kunde tenke seg et terreng som var mere uskikket for lastebiltrafikk enn de ville forrevne elvedaler mellom India og Kina med deres rivende strøm i flomtiden under Monsunregnet og deres laviner om vinteren. Så har vi projektet om Tsjadsjø-veien og Kongo-Nil-veien som begge skal gå tvers igjennom Afrika der hvor urskogen er som tykkeste og steppene tørrest. Videre er det tale om Panamerican-Highway som skal gå fra Ildlandet til USA og så om det nyeste, høylytt forkynte prosjekt om Alaskaveien som skal fortsette innover i Sibir. Det er noksa brokete veier, hvis dristige anlegg bare rører en ting, nemlig angst for saltvannet som tilsynelatende ikke lenger henregnes til de allierte.

Nye veier

Etter at tilførselene fra USA over Vladivostok siden Japans inntredelse i krigen er blitt vanskeliggjort, og tyske slagskip i Arktis også forstyrrer skipsfarten over Island og Svalbard til Murmansk og Arkangelsk, og især siden

1952

Den første lastebil med den lovede hjelp kommer kjørende — på det tidspunkt da kanonene forlengst tier og den nuværende krig har ført til en ordening som ikke lenger har bruk for krigsmateriale

E. A. E.

USA

CAP PRINCE OF WALES

FAIRBANKS

FORT ST. JOHN

SAN FRANCISCO

STORE PLAN: NOM ALASKA

det indiske hav ikke lenger tilhører keiseren av India, men snarere keiseren av Japan, må man se seg om etter nye ruter for tilførselene til Sovjetunionen.

Forkastet for 15 år siden

Så dukker der atter opp et gammelt prosjekt som av nøkternt tenkende amerikanere i sin tid ble forkastet som fantasi, men som nu i nødstider får nytt liv igjen. For 15 år siden gjorde den nu 62 år gamle Donald MacDonald amerikanerne det forslag å bygge en vei gjennom det engelske Kanada til USA's vestligste punkt i Alaska, Kapp Prince of Wales. En bro eller en tunnel skulde så danne forbindelsen over Beringsstredet. På denne måte skulde USA få en landverts forbindelse med Asia. Avstanden mellom de to kontinenter er på dette sted 90 kilometer eller 56 mil. McDonald bemerket at den bro som forbinder Florida med øya Key West er 53 mil lang og således skulde bygningen av en bare 3 mil lengre via-dukt ikke by på særlige vanskeligheter.

Årsakene

Som sagt forkastet Amerika i sin tid dette prosjekt. Grunnen er innlysende: Alaska bærer det skjønnne navn „verdens isskap“, og er et steilt fjelland som snø og isbreer gjør uframkommelig. Forbindelsen mellom de få boplasser langs kysten blir møysommelig opprettholdt med fly. Dampskips-trafikk fra den ene havn til den andre er bare mulig noen få måneder i året. Materialtransporter, og det i et slikt omfang som bygningen av en slik vei vilde kreve, er således begrenset til dette korte tidsrom og, sa man dengang, i det tilfelle at veien virkelig ble bygget, hvem skulde kunne holde den i brukbar stand. Så mange indianere og eskimoer gis der ikke i hele Alaska at

de dag for dag kunde holde veien fri for snøhindringer. For ikke å snakke om stredet som åtte måneder i året er islagt.

Den 15 år gamle plan atter ny

I dag lover det samme Amerika sine venner hinsides det islagte sund, bolsjevikene, at veien til kappet, og broen eller tunnelen straks skal bli bygget, og ber bare om den imøtekommenhet fra den annen side likeledes å føre fram en vei gjennom Sibir til det punkt hvor broen eller tunnelen berører det andre kontinent. Så skal der på denne vei rulle uendelige mengder av krigsmateriale til Sovjetunionen og Kina.

Til året 1952

Vi anslår den tid som vil gå med til bygningen, til 10 år. Forutsetningen for å kunne overholde denne termin er at fabrikasjonen av panservogner, fly og skip i USA blir sterkt innskrenket og at arbeiderne isteden blir beskjeftiget i Alaska. Videre at England er beredt til å avstå til Amerika en landstrimmel i Kanada som korridor fra USA til Alaska. Denne betingelse vil nok være lettest å oppfylle, for England i sin nød vil nok være beredt til ganske andre innrømmelser.

Men en ting er sikker — for Sovjetunionen kommer veien for sent. Roosevelt vet dette liksom godt som Stalin. Også de andre prosjekter, rustningene og de andre veier kommer for sent. Det som blir til overs av de store planer er bare billig propaganda.

1942

Da skal man begynne å bygge veien. Uangripelig for de japanske fly skal den slynge seg mot nord øst-enfor fjellene ved kysten. Uendelig krigsmateriale skal her strømme over til Sovjetunionen og Kina

PÅ 500 METERS AVSTAND

Kameraet fotografere to
kampavsnitt, slik de er
typiske for felttoget i øst

Ved første blick vekker disse to bilder, som viser typiske kampscener fra felttoget i øst, et forunderlig rolig, for ikke å si ubetydelig inntrykk. Fort betraktet har man slett ikke følelsen av å se kampbilder. Et par menn, et par røkskyer, fortapt på en endeløs slette — det tilsynelatende vanlige bilde av slagmarkens tomhet. Men her, i begrepet "slagmarkens tomhet" ligger nøkkel til den riktige betraktning av bildene, for denne tomhet blir jo idag mer enn ellers — betinget av de moderne våpens ildgivningskraft og rekkevidde. Rundt hver enkelt mann ligger en sirkel med omtrent 2 kilometers diameter, idet han behersker ethvert punkt med sin maskinpistol, sitt gevær eller sitt maskingevær. Og inn i disse sirkler skjærer de ennu meget større, som panservognene eller antitankskytset, de tunge maskingeværer eller batteri-artilleriet slår rundt seg. Og alt dette i et terreng, som nesten ikke byr på noen dekning overhodet. Den som innser dette, han får først riktig det rette inntrykk av kampens hårdhet og bitterhet ved betraktningen av bildene.

PK.-foto: Krigskorrespondent Walz

SETT PÅ NÆRT HOLD: En av de to sovjetpanservogner, som er satt ut av kampen. Til venstre i bakgrunnen brenner den annen

DEN FIENDTLIGE INFANTERIFORTROPP ANGRIPER

DEN TYSKE INFANTERIFORTROPP FORFØLGER

Hver eneste mann som iakttas, slik som kameraet gjør det på dette bilde, er en mann fra den fiendtlige infanterifortropp. Bolsjevikene forsøker å bryte ut. De arbeider seg framover enkeltvis, men også i små grupper. Konturene hever seg klart mot horisonten, og man ser innslagene av tung tysk artilleriild. Denne ild gjelder

bolsjevikenes beredskapsstillinger, hvorfra de vil sende sin ortropp fram. Fotografiet er tatt på en avstand av omtrent 500 meter. Forgrunnen er ennu ingenmannsland. I neste øyeblikk begynner imidlertid de tyske maskingeværer å hamre. Kampen med den tyske enhet, hvor PK.-korrespondenten ligger, er i full gang

En time senere: bildet har fullstendig endret seg. De framstormende enkelte menn og små grupper, som vi ser på dette foto, er mennene fra den tyske infanterifortropp. Denne er trådt an til motangrep. I hårde enkeltkamper er bolsjevikene delvis tilintetgjort,

delvis drevet tilbake. To svære panservogner, som fienden hadde kjørt fram for å understøtte sitt infanteri, ligger brennende på slagmarken. Enda en time senere vil åkeren, hvor det nettopp ble kjempet på død og liv, allerede ligge langt bak den tyske infanterifortropp

Japan sønderrev sine lenker

Oberstløytnant Nishi, ansatt hos den japanske militærattaché i Berlin, besvarer spørsmålet: Hvorfor gikk Japan inn i krigen?

Japan er et rettferdighetens land. Når en japaner lover noe, så holder han det også. De som bryter et løfte, blir utstøtt av samfunnet.

Under den russisk-japanske krig i 1904 var Japan alliert med England og venner med USA. Av takknemlighet for denne understøttelse og fordi det engelsk-japanske forbund ennå besto, kjempet Japan 10 år senere i Tsingtau mot Tyskland uten at det egentlig hatet tyskerne. Tro mot dette forbund sendte Japan dessuten sin flåte langt inn i det indiske hav og inn i Middelhavet og betalte denne troskap med tusener blodige ofre.

Takken fra England og USA: Forræder!

Men hva var nu Englands takk for Japans plikttroskap? Noen år etter verdenskrigen ble Washingtonkonferansen innkalt. Den hadde intet annet for øye enn å hemme Japans oppstigning. Det engelsk-japanske forbund ble oppløst og Japan tvunget til å gå med på den ugunstige flåteparitet av 5:5:3. Det måtte avbryte byggingen av flere store kampskip, det måtte gi avkall på sine forrettigheter i Kina og innrømme England og USA de samme rettigheter i dette område. Japan ønsket å opprettholde det fredelige samarbeid og bare av denne grunn brakte det disse store ofre. I året 1924 gjengjeldte USA imidlertid Japans godvilje med anti-japanske lover. Derved ble det japanske folks sunne rettsfølelse hardt truffet.

Hertil kom at i Kina steg den anti-japanske tendens fra dag til dag, for kineserne ble — bestyrket ved Japans ettergivende holdning på Washingtonkonferansen og at det tilsynelatende stilltiende fant seg i de ovennevnte fornærmelige USA-lover — stadig mere anmassende. Til slutt vågde Kina sågar simpelthen å ignorere de kontraktsforrettigheter i Mandsjuria som Japan gjennom ofre av tusener menneskeliv hadde tilkjempet seg. Den spontane følge av denne Kinas stadig mer anmassende holdning var så Mandsjuriakonflikten.

England og USA beskyldte nu Japan ganske enkelt for kontraktstridig forhold og understøttet den anti-japanske bevegelse i Kina. Derved ble det allerede så dårlige forhold mellom Japan og Kina i den grad forverret at det kom til sammenstøt mellom de motstrebende interesser. Således opsto den nåværende Kina-konflikt som ble utløst ved Ro-Ko-Kyo-affæren.

Tsjangkaisjek er bare en stråmann

Således er det stadig blitt klarere at det hverken er japanere eller kinesere,

men englendere og amerikanere som forstyrrer freden i Øst-Asia og hisser til krig der. Mens japanerne i de siste fem år med stor framgang, men med betraktelige ofre av menneskeliv kjempet til lands, til sjøs og i luften, ble de militære og politiske forstyrrelsesmanøvrer fra engelsk og amerikansk side stadig fortsatt. Hva kan vel være grunnen til at den hardt betrente Tsjangkaisjek enda ikke har mistet kampmotet? Da han tross alt er i besittelse av stor klokskap, kan han vel ikke engang drømme om å kunne slå de japanske stridskrefter og beseire Japan av egen kraft. Han kan derimot bare ha det ene håp at Japan på grunn av det politiske, økonomiske og sluttelig også militære press fra engelsk og amerikansk side blir svekket, og så fortsette krigen med engelsk og amerikansk understøttelse.

England og USA har holdt fast ved sine retningslinjer for Tsjangkaisjeks krigføring, og derfor kjemper japanerne i Kina i de siste fem år mot Tsjangkaisjek-regjeringen som egentlig bare er en representant for de engelske og amerikanske regjeringer, og mot de med engelske og amerikanske våpen utrustede kinesiske tropper. Denne krig var altså hittil ikke en krig mot Kina, men i virkeligheten allerede en krig mot England og USA.

De vilde ta strupetak på Japan

England og USA utøvet først et økonomisk trykk på Japan, Japan var nødd til å innføre sine viktigste råstoffer fra områder som England og USA behersket, og var dessverre ikke i den situasjon at det helt og fullt kunde gi avkall på denne import. Dette hurtig voksende økonomiske press begynte etter hvert å true Japans eksistens.

Riktignok er det også en bevist kjensgjerning at England og USA den gang ikke ønsket en direkte krig med Japan.

Da Folkeforbundet i sin tid med 43 stemmer mot 1 fordømte Japans framgangsmåte i Mandsjuria-konflikten, og Japan med rask besluttsomhet gikk ut av Folkeforbundet, var den offentlige opinion i Amerika meget opprørt og tallrike stemmer i USA forlangte sanksjoner mot Japan. Disse begivenheter hadde skapt et spent forhold mellom Japan og USA, allikevel var det ingen ringere enn admiralitetet i USA som tok stilling imot den offentlige opinion. Det var nemlig helt klar over USA's maritime forsvarskraft og derfor ble et krigsutbrudd unngått.

Skjønt USA senere med store anstrengelser drev på med flåtens forøkelse, så var de allikevel ennå ikke nådd så vidt at de med hundre pro-sents selvtilit kunde utfordre Japan

til krig. USA's egentlige hensikt var således bare å skremme Japan med økonomisk press og militære trusler; i mellomtiden tenkte de å øke hjelpen til England og sluttelig slå Japan, Tyskland og Italia enkeltvis etter hinannen. Mens Japan bevarte sin fredelige holdning for i overensstemmelse med tremaktpaktens ånd å forhindre en utvidelse av krigen, ble USA etter hvert mer freidig og pågående.

Slutten på dette vilde ha betydning selvmord

Under de forhandlinger som er blitt ført mellom Japan og USA siden april 1941, har Japan stadig forfektet følgende standpunkt, som enhver egentlig må anse som fornuftig:

1. USA må avholde seg fra innblanding i løsningen av fredsspørsmålet mellom Japan og Tsjangkaisjek-regjeringen.

2. USA. må ikke foreta noe som kan bringe Japans forsvar i fare.

3. Handelsforbindelsene må føres tilbake på normal basis igjen.

Under disse betingelser var Japan beredt til å avstå fra et angrep på de av USA og England beherskede områder.

I motsetning hertil har De Forente Staters regjering under de videre forhandlinger satt opp noen fordringer og endelig krevd at de japanske tropper skal trekkes tilbake fra Kina og Fransk Indo-Kina, at Japan skal desavuere Nanking-regjeringen og gå ut av tremaktpakten.

Oppfyllelsen av disse USA-betingelser hadde for Japan betydning det fullstendige avkall på sine i Kina ervervede forrettigheter, for hvilke det hadde ofret mange menneskeliv og flere milliarder yen — det vilde ha vært det samme som å begå selvmord.

Det kan ikke bestrides at England og USA har forregnet seg når de trodde å kunne skremme Japan med sine fordringer. Denne feilaktige tankegang var en følge av deres mangelfulle kjennskap til Japan og til den ånd som dets folk er besjelet av. Senere generasjoners historieskriverer vil sikkert ikke kunne forstå hvorfor Roosevelt begikk denne dårskap.

De to livsfarlige soner

Mens forhandlingene enda var i full gang, fortsatte England og USA med å forsterke den militære innkretsning av Japan. USA-flåtens hovedstyrke ble trukket sammen ved Hawaii og den engelske Asia-flåte i Singapore ble forsterket ved slagskipene „Prince of Wales“ og „Repulse“.

Videre ble den nederlandsk-indiske flåte forent med den amerikanske Øst-Asia-flåte for å inneslutte Japan fra sør.

Så ble forsvaret av støttepunktene i den første sone, dvs. Guam, Manila og Hongkong og også i den annen sone, dvs. Hawaii, Port Darwin, Sourabaja og Singapore forsterket.

Det viste seg med stadig større tydelighet at Japans strategiske stilling i tidens løp ble meget ugunstig.

Under disse omstendigheter var det for den japanske hærledelse ubetinget nødvendig ved lynsnare angrep å rette et knusende slag mot den engelske og amerikanske flåte og luftvåpen, for derved på kortest mulig tid å sikre seg herredømmet til sjøs og i luften.

For å forvandle denne ugunstige strategiske stilling til en som var gunstig for Japan, måtte man samtidig rette et overraskende angrep såvel mot de engelske og amerikanske støttepunkter som også mot den første og annen sone av de fiendtlige innkretsningsfronter. Den japanske krigføring vilde blitt meget vanskelig, hvis det ikke hadde lyktes å gjennomføre denne plan.

Man kan virkelig ikke danne seg en forestilling om hvilken møye den japanske overkommando hadde med den fullstendige forberedelse og hemmeligholdelse av denne plan.

Som Japans historie lærer ble det i kampen for rettferdighet alltid fulgt av en nådig skjebne.

De hadde forregnet seg

Overraskelsesangrepet på Hawaii den 8. 12. 41, den frontale landing på Filippinene og på Malakkahalvøya, samt ødeleggelsen av det fiendtlige luftvåpen ble lykkelig gjennomført. Herunder ble der i løpet av få minutter tilføyet USA-flåten et så knusende slag at USA-flåtesjefen måtte melde til Washington:

„Vi har lidd betydelige tap.“

De frontale landingsoperasjoner var meget overraskende for alle fiender. To av Englands største slagskip, „Prince of Wales“ og „Repulse“ falt som offer for bombe- og torpedoangrep.

Det heldige resultat av disse angrep var bare mulig på grunn av våre kampmodige og patriotiske offiserers og mannskapers prestasjoner. De gikk imot fienden med dødsforakt og seiersvisshet.

Etter kort tids forløp hadde den strategiske stilling i Stillehavet forandret seg i vår favør.

For Churchill og Roosevelt må det ha vært meget pinlig, da de så seg tvunget til å innrømme disse nederlag overfor sine folk.

Japan har ikke grepet til våpnene for å erobre de rike oljekilder, gummi-forekomster osv. i syden, men for endelig engang å fjerne de engelsk-amerikanske lenker og å skape et uavhengig, innbringende område for Øst-Asias nasjoner og derved yte et bidrag til nyordningen i verden.

For å nå dette mål marsjerer vi side om side med våre forbundsfeller Tyskland og Italia mot fienden. „Gud står alltid på rettferdighetens side!“

Jaktflyver, kaptein Franz v. Werra †. Han ble skutt ned over England og kom etter en vågsom flukt fra Canada tilbake til Tyskland. Han hadde oppnådd 21 luftseire
PK-foto: krigskorrespondent Grosse

I kamp mot ubåter, fly, miner . . . En italiensk torpedobåt som beskytter konvoiene i Middelhavet. Minesveiperapparatet er akkurat heist om bord

PK.-Foto: krigskorrespondent Weizsäcker

Som fanger i Sahara

Et tysk bombefly hadde fått et oppdrag å utføre i Sahara. Det vendte ikke tilbake fra dette tokt. Hjemmeflyplassen hadde nesten oppgitt fly og besetning, men da oppfanget de radiosignaler fra ørkenen. Etter vel utført arbeid hadde flyet måttet nødlande i Sahara, flere hundre kilometer fra nærmeste oase, og hadde nu bare bensin igjen for en halv flytime. Besetningen satt fanget i Sahara. Italienske kamerater begynte å lete etter dem. Løitnant Fritz Dettmann, som tilhørte besetningen på det nesten oppgitte tyske bombefly, har overlatt „Signal“ sin dagbok. Fotografiene fra ørkenen stammer også fra ham.

Fredag aften . . .

En uventet vestenvind hadde fratatt vårt tokt kraft og tid. I denne time, da ørkenverdenen blir oversvømmet av alle spektrets farger, måtte vi nødlande. Det lyktes fint på en slette, som i vid omkrets var omgitt av høye og skarpt formede fjell. I disse trakter kommer natten plutselig — som et overfall. I mørket hentet vi ut nød-bagasjen av flyet. Utallige ting, som mennesket også her trenger for å oppholde livet. Litt til siden sto to vandunker, og ingen tenkte på at alt det som lå rundt om oss, vilde ha vært uten betydning og likegyldig, hvis vi hadde glemt vannet.

Lørdag

Vi har bygd tre antennemaster av tellstokkene. Kommandøren har holdt til hele formiddagen under flyets bæreflate og har forsøkt å finne ut den angivelige nødlandeplass ved hjelp av kartene. Vi håper at vi kan få i stand trådløs forbindelse i aften.

Ved middagstid skinner solen uutholdelig. Kommandøren forbyr oss å ta solbad. „Vær fornuftige og gjør som araberne, de hyller seg inn fra hode til fot og beskytter seg på denne måte mot fordunstingen!“ Nordøstvinden som har blåst helt siden imorges, er knusktørr. Papir brekker som glass, sigarettene løser seg opp ved den minste bevegelse. Kommandøren har idagmorges delt opp vårt vannforråd i de minste rasjoner. Han kjenner Sahara og tror at vi vil kunne holde ut ti dager, hvis enhver av oss nøyer seg med en halv liter pr. dag. „Saharianerne“ bruker på sine marsjer tre til fem liter per mann i denne jordens tørreste sone!

Om aftenen klokken 20 kom første radioforbindelse med stasjonen X på

I Saharas uendelige sandhav ligger to fly ved siden av hverandre: et italiensk og et tysk. Det lykkelige møte vendte et drama — som lett hadde kunnet bli en tragedie — til det gode

FEM DAGER HAR NU ALLEREDE BESETNINGEN PÅ ET TYSK BOMBFLY — SOM HADDE MÅTTET NØDLANDE PÅ GRUNN AV BENSINMANGEL — TILBRAKT UNDER ÅPEN HIMMEL ET ELLER ANNET STED LANGT INNE I SAHARA. HVOR LENGE VIL DET VARE? Minuttene sleper seg seigt avsted som flytende bly, timene er som evigheter. Så lenge solen brenner ned fra skyfri himmel, koker luften i brennende glød — men

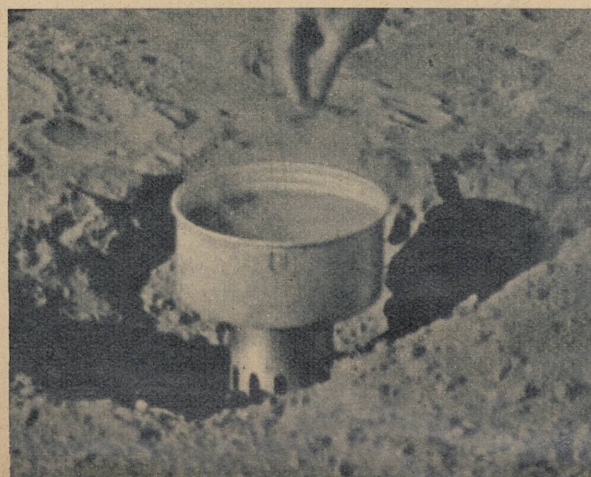

Da til slutt redningsmennene kom etter fem endeløse dager...

Det lages en nødantenne av telstenger; det usynlige elektriske bånd får i stand den eneste forbindelse med kameratene langt borte — for å gjøre en redning mulig

Mot nattekulden hjelper buskene av en treaktig ørkenvekst litt. Mekanikeren har hugget dem med økse...

Primusen — ellers en av soldatens pålitelige og uunnværlige kamerater, blir uten vann til et rent „dekorasjonsstykke“ ute i ørkenen

Med dette rop løp de italienske nødhjelpere mot sine tyske kamerater, som jublende omringet dem — og nu nipper de tørre, opprevne lepper til den kostelige drikk

„Vann — vann!“

Kysten. De bekrefter vårt nødrops og har underrettet italienerne. Kommandøren lar telegrafisten oppgi vårt antagelige oppholdssted. Det er underlig å høre livets røst igjen på denne magiske avstand, selv om det bare kommer fra bitte små summende tegn i hodemikrofonen.

Søndag ...

Nordøstvinden kommer her like så punktlig som avisen i Berlin. Man venner seg til denne vind som til en kamerat. Ved middagstid bevilger kommandøren et ekstra beger vann, forat vi skal merke at det er søndag.

Klokken fem om ettermiddagen har vår luftige kamerat forlatt oss. Nordøstvinden er blitt avløst av sønnvind, og sønnvinden gir himlen et annet preg og driver et par hvite skyer mot kysten høyt over oss.

Man må le ved tanken på at det her plutselig kunde regne. Vi kryper inn i soveposene. God natt!

Mandag ...

Det ringe vannkvantum gjør seg legemlig merkbart i de varme middagstimer: sigaretten har ikke smakt mer helt siden igår, ingen har appetitt. Ganen er hård, og på tungen legger det seg en bitter smak, tørr som mel. Tankene konsentrerer seg fullstendig om dagens to beger vann, og den annen fjerdedelsliter klokken 17 blir ventet med mest lengsel. Aldri merket noen av oss tidligere at vann kan være slik en herlig drikk.

Om aftenen igjen trådløs forbin-

Fortsettes side 18

nettene er bitterlig kalde, og det skinnende stjernebilde „Sydkorset“ på nattehimmelen er bare en svak trøst, en nesten smertefølt livets hilsen i dødens ensomhet. Var det ikke for summingen i radioapparatets mikrofoner, vilde mennene måtte tro at de var glemt for all evighet. Allikevel er deres nerver, som er ødelagt av hete, kulde og tørst, ofte på bristepunktet: de ventende vet jo ikke noe om alt det som imellomtiden ble foretatt for å redde dem, de vet ikke at av de italienske fly som ble satt inn i hjelpeaksjonen, måtte to selv

nødløse i ørkenen, at de andre på grunn av en hørefeil ved den telegrafiske formidling hadde fløyet i gal retning... Slik veksler dag og natt i kjedsommelig monotoni, og den uhyggelige time blir allerede følbart, da det karrige vannforråd vil være uttømt. Man kan ikke foreta seg noe, må bare vente; fjellene, som synes å ligge så nær, er i virkeligheten mange timers marsj vekk, og dessuten vilde ingen av mennene mer ha kraft nok til å klatre opp på høydeplatået for å holde utkik. Man må altså vente — bare vente, og ikke fortvile...

ET KONTINENT TALER

Europeiske kongresser i Venedig og Dresden

Presidenten for unionen av nasjonale presseforbund SA-Obergruppenführer Weiß taler til de europeiske journalister, som vedtok en resolusjon for forsvar av den politiske sannhet. Til

Journalismen er ikke noen forretning, men en misjon, hvortil bare de er kallet, som fri for alle anonyme hemninger utelukkende bekjenner seg til ansvar likeoverfor den nasjonale samvittighet og historiens dom: denne bekjennelse manifesterte 300 europeiske journalister på de nasjonale presseforbunds kongress i Venedig. I dogepalassets store rådssal, hvor man ble minnet om krigen ved det manglende takmaleri av Tintoretto, hadde representanter for nesten alle Kontinentets nasjoner samlet seg for å gå til kamp mot presseløgnen og bekjenne seg til felles arbeid på Europas åndelige oppbygging.

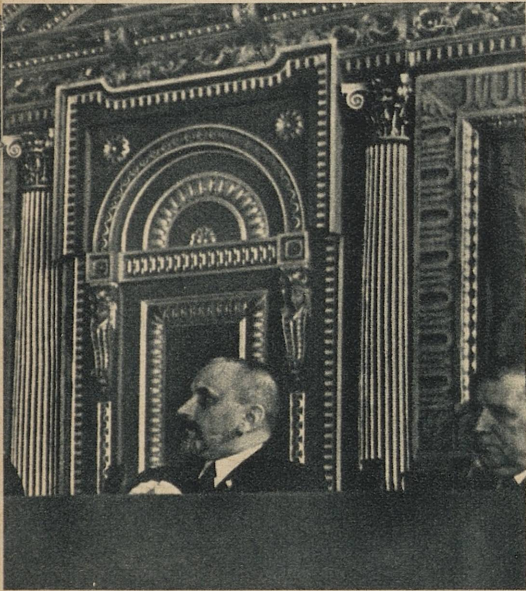
Et par dager senere viftet 16 nasjoners faner i vinden i barokkbyen Dresden. Deres studenter var kommet sammen i uniform til en tankeutveksling. Viten-

Rikspressesjef dr. Dietrich hilser på gjestene fra alle de representerte land, ved en aftenmottagelse som borgermesteren i Venedig ga for representantene for unionen av nasjonale presseforbund

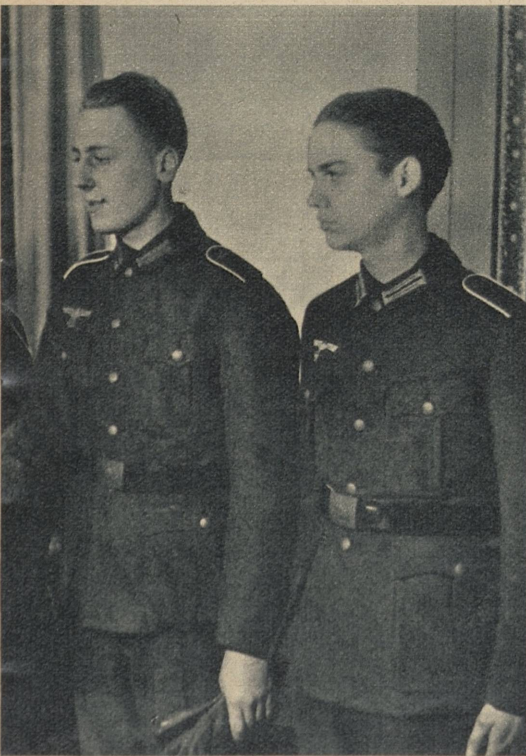
Den italienske minister for folkeopplysning, Pavolini og rikspressesjef dr. Dietrich på vei til den europeiske journalistkongress

*høyre visesekretæren
for det fascistiske
parti, Carlo Ravasio*

skapsmenn fra mange land rullet opp et bilde av den europeiske ordning etter dets historiske, kulturelle og økonomiske side. Studentene, som for størsteparten kom fra østfronten, frambyød et gripende bilde på et nytt europeisk fellesskap, som har forstått at Europa bare kan gå en levelig framtid imøte, hvis det føler seg som et åndelig skjebnefellesskap.

Frontkjemper-studentene ble mottatt av riksmminister dr. Goebbels, som underholdt seg lenge med dem. Her tar han nettopp en ung student fra den franske legion i hånden

Spanske, franske, vallonske, flamske, danske, norske og kroatisk student, som kjemper i frivilliglegionene på østfronten, la ned kranser i Berlins æresminnesmerke for å hedre de døde helter

Eksemplet

Soldater, som møter hverandre ved fronten, spør ikke etter hverandres navn. Hva den annen heter, er uviktig, og ofte forblir det for alltid skjult hvilken menneskelig eller borgerlig kjerne der er under sidemannens uniformskall. Således kjente jeg den vallonske obergefreiter bare som tredje kompani „chanteur“, men heller ikke denne betegnelse, som han hadde ervervet seg fordi han gjerne plutselig og etter pariserchansonierers metode begynte å synge, hadde noen med hensikt fortalt meg om, mitt kjennskap til dette må jeg tilskrive et tilfelle som jeg ikke er i stand til å huske lenger. Ellers visste jeg intet om ham, vi så på hverandre og gikk forbi hverandre, der ble ikke mere tilbake enn erindringen om et ansikt. Livet i Donetsbassengets industriby, som var ille tilredt på granater og flybomber, og hvor vinterkulden hang i ruinene som rust på jern, tillot desuten ikke andre tanker enn de som angikk forpleiningen og stedets forsvar.

Nu, da vi fire måneder senere så hverandre igjen i hurtigtoget fra Berlin til Dresden, snakket vi som mennesker som sammen hadde gått en lang strekning på tilværelsens vei. Det virket da også bare som en betydningsløs supplerings av det gjensidige kjennskap at vi utvekslet personalia. Han het Paul Mezette, stammet fra Huy ved Liège og var femogtyve år gammel.

Han fortalte mangt og meget som om det uventede møtet trengte en kronologisk oversikt over de dager vi ikke lenger hadde ligget ved samme frontavsnitt. Han var blitt underoffiser, hadde fått jernkorset, og den lange Charles, han mente en over to meter høi rexist som hadde vært innkvartert sammen med Leon Degrelle, var falt. Vi talte om et brev fra hans far, en kjøpmann, og om hans plan om senere — han studerte medisin — å bli læge i Provence.

Jeg vet ikke hva spanjerne talte om, kroatene, finnene og nordmennene, jeg vet heller ikke hva som beskjeftiget italienerne, flamlenderne, ungarerne, rumenerne, slovakene og bulgarerne i nabovognen. Såvidt det var mulig for meg å se rekken av ansikter, var det bare påfallende for meg at der over alle trekk lå en beslutsom ro og en avspenning slik som den bare kan utfolde seg blant sikre, fortrolige mennesker.

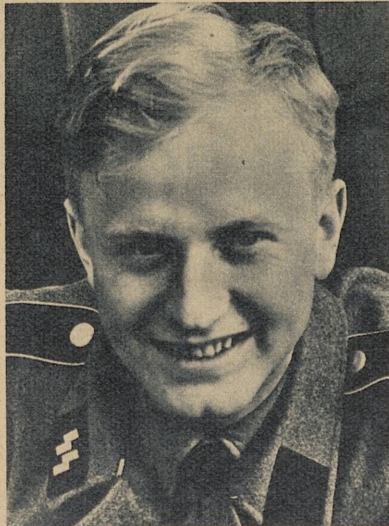
Og da vi i Dresden forlot toget — soldater fra ti nasjoner som kjemper frivillig ved østfronten, og som egentlig var studenter — for å møtes med unge akademikere fra de øvrige europeiske land, hadde vi vissheten om at denne sammenkomst engang vil være viktig for alle menn i uniform og sivil. Enhver var fylt av denne visshet i dette øyeblikk og i de følgende dager, og selv om samtalen fant sted uten patos og proklamasjon, så steg der fram av dem en garanti for at disse framtidige læger og jurister, politikere og forretningsmann, filologer og vitenskapsmenn, bærerne av Kontinentets åndelige framtid, dersom de skulde møtes senere engang, vilde føle deltagelsen i denne kongress som et sterkt bånd, for Paul Mezette fra Huy ved Liège vil vedbli å være kamerat så lenge han lever, og det er også tilfelle med dem vi lå sammen med ved fronten.

Krigskorrespondent Hubert Neumann

Framtidens menn:

Ridderkorsbærer, underoffiser Arthur Becker fra Danzig, stud. ing., lytter oppmerksomt til den finske vitenskapsmann dr. Yrvo von Goenhagens (Helsinki) „Europeiske forelesning“ over temaet „Veien fra splittelse til enighet“

Sigurd Haugerud, Oslo, er femogtyve år gammel og har vært i Waffen-SS siden september 1940. Han har nå fått studiepermisjon og vil la seg innskrive ved det medisinske fakultet i München. Han gleder seg til å treffe bayerske kamerater, sier han smilende

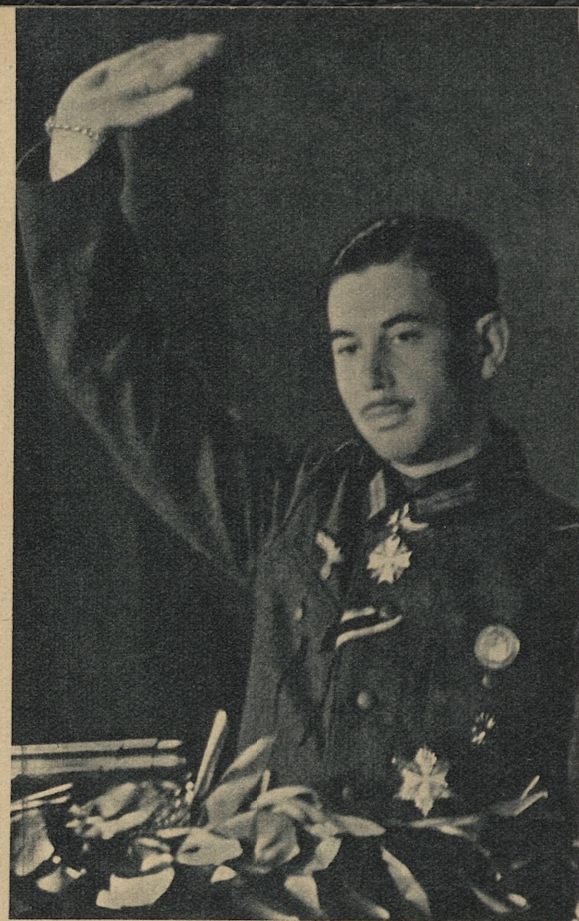
Den finske premierløytnant Kauko Rekola, 30 år gammel, mistet sitt venstre øye i det finske vinterfelttog 1939/40. Han bor nu for en tid i Leipzig for å avslutte sitt doktorarbeid over temaet „De tysk-russiske forbindelser fra 1878 til 1918“

Andrian Robertson fra Amsterdam er stud. jur. og den eneste nederlander, som har deltatt i østfelttoget i en aktiv SS.-kavaleribrigade. Hans eldste bror er falt som frivillig i Russland, hans yngste bror ble såret som frivillig ved Rostov

Den kroatiske studentfører Zdenko Blazekovich traff i Dresden en del av sine kamerater, som var kommet til denne kongress fra østfronten. Han brakte dem hilsener fra poglavnik dr. Anta Pavelic, som gjør spesielt meget for sitt folks akademiske ungdom

Riksstudentfører, gauleiter dr. Scheel og den spanske studentfører dr. Guitarte, som er menig i Den Blå Divisjon, ved åpningstalen på student- og frontkjempermøtet i marmorsalen i Dresdens rådhus. Dr. Scheel minnet i sin tale om den tyske student Horst Wessels forbilde og den likeledes myrdede spanske student og falanksfører José Antonio, som hørte til blant det nye Europas første fakkeltbærere

OBERST BLAU FRA OBERKOMMANDO DER WEHRMACHT, som har foranstaltet frontkjempermøtet i Berlin, underholder seg med representanten for riksstudentføreren, sonderführer dr. Bähr

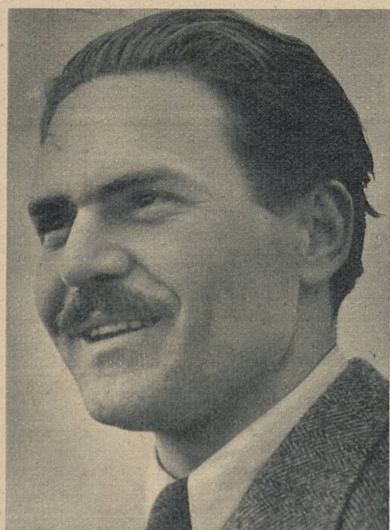

I barokkverdenen i Dresdens Zwinger forteller kroaten Zletko Hotschewor, stud. jur. (helt til høyre) franske og vallonske frivillige om sine inntrykk fra Sovjetunionen. I midten underoffiser Paul Mezette, stud. med. fra Huy ved Liège

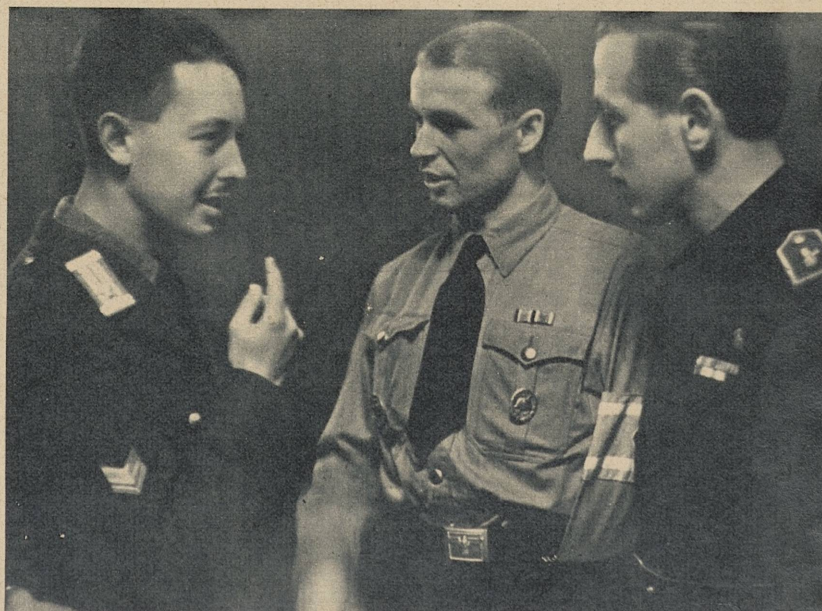
Mihai Giurea er rumener, han har studert i Bucuresti og besøker i dette semester den tekniske høyskole i Berlin. Han vil bli ingeniør og mener at han ikke kan lære mer noe annet sted enn i Tyskland

Vitez Jozsef Karsz, ungarer, 28 år gammel, avisvitenskapsmann, var en av de oppmerksomste tilhørere ved de „europiske forelesninger“, som politikere og vitenskapsmenn fra Riket og de forbundne nasjoner holdt i Dresden. Han vil etter avslutningen av sitt studium bli redaktør for en Budapest-avis

Gustav Papp, slovak, studerer medisin i Pressburg. Han er bare toogtyve år gammel og har til hensikt å studere videre ved tyske klinikker etter avslutning av sine eksamener. „Vi trenger mange slovakiske læger, som har en klar politisk linje“, sier han

EN NY GENERASJON. Den tyske Langemarkstudent Hermann Schmidt fra Frankfurt am Main, som mistet venstre arm ved begynnelsen av felttoget i vest, i samtale med to italienske kamerater, den frivillige grenader fra garderegimentet og romersk litteraturstudent Pio Filipani Ronconi (til venstre) og stud. jur. Vittorio Dent fra Cremona (til høyre). Da vår billedkorrespondent tok dette foto, fortalte Pio Filipani-Ronconi om sine kampfølelser ved Marmarikafronten

Som fanger i Sahara

Fortsatt fra side 13

delse. De telegraferer oss at de italienske kameraters ettersøkningsaksjon er begynt. Når man ser seg rundt, våger man nesten ikke å tenke på kameratenes oppgave å finne oss. Vi er et punkt i dette rommet, et punkt som er mindre enn et knappenålshode i en forsamlingsal! Men imorgen klokken 16 vil vi igjen kaste ute det bånd, hvormed man kanskje kan dra oss ut av dette gitterløse fengsel.

Tirsdag . . .

På kinnene våre vokser skjeggstubbene i uhemmet vokseglede. Slikt et skjegg betyr noe ekstra i en manns liv, — særlig når det er det første. Hele besetningen er tross de vonde tungene optimistisk stemt. Inntil klokken 12 om middagen iallfall. Men da holder sønnavinden det den har lovet. Vi får sandstorm, som springer over fjellene med grå skyer og overfaller oss, som skulde vi begraves levende. Siktet er likt null. Vi kryper inn i flyet og gjemmer oss for sandens stikkende og prikkende djevleskap. En sandstorm kan vare fra ti til fjorten dager: Men den kan også nøye seg med to og tre timer. I øyeblikket er den imidlertid sterk nok til å la alle de forhåpninger vi har satt til denne ettermiddag, skrumpe sammen til intet. Men så kommer det plutselig en bevegelse i ørkenen, som vilde den støte alt det fra seg som ikke hører til her.

Bak den sydvestlige fjellkegle bryter solen igjennom med svakt, bredt skjær. Kapteinen beslutter nu allikevel å gi radiopeiling. Klokken 16 sitter telegrafisten på plass, og den høyre flymotor bryter med kraftfull lyd som et rovdyr inn i denne taushet. Men denne lyd gir oss kraft. Nu er det akustiske bånd kastet til kameratene — hvis de oppfanger det, skulde vi være funnet senest om en time. Vi har fjernet oss fra flyet, hver av oss har lommene fulle av signalammunisjon og lyspistolen i hånden. Etter en times forløp går vi uten ord tilbake igjen fra alle sider.

Den fremmede motorlarm, som nu hørtes få minutter, gjennomrislet oss som et jublende rop. De hadde fanget inn båndet: der var italienerne! Og det bildet som da frambød seg, da deres fly rullet fram ved siden av vårt, virket så inntrykksfullt som et maleri av en genial mester. I døren til flyet sto Scorzione, telegrafisten fra vår oase. Han sto bøyd som til et mektig gledeshopp, vinket med høyre hånd og svang en full vannflaske i venstre. Vi drakk til vi ikke kunde svelge mer. Senere fikk vi rede på at våre italienske kamerater hadde lett etter oss i 4 dager. De hadde skjøvet fram en rastplass langt ut i ørkenen, hvor de sov under åpen himmel som vi. De hadde også fløyet i sandstormen med dårlig sikt, og to av deres besetninger hadde nødlandet og ble savnet i 20 timer. Men endelig for få timer siden, etterat de hadde finkjemmet tusener av kilometer i ørkenen, fastslo de vårt nøyaktige oppholdssted ved hjelp av peilesignalene. Italiensk-tysk flyverkameratskap hadde ennå en gang overvunnet det ubønnhørlige Sahara!

DEN „SVØMMENDE“ KANON. En hård brottsjø skyller over baugen på en tysk ubåt i Atlanterhavet

PK.-foto: krigskorrespondent Walda

Skrapjern. Forlatt av det sovjet-russiske mannskap rager en antiluftskyt-kanon ødelagt av en såkalt „rørkreperer“ avmektig mot himmelen

PK.-krigskorrespondent Leinberger

Kavaleri mot panservogner

PK.-Tegning: Krigskorrespondent Gotschke

Krigskorrespondenten forteller om sin opplevelse: „... Om aftenen var to sovjet-arméer omringet, og bolsjevikene gjorde fortvilte forsøk på å bryte igjennom. På et sted syntes det også å lykkes dem, og til og med på en slik måte at de fant det riktig å kaste inn

en avdeling kavaleri for å utvide gjennombruddstedet. Men i siste øyeblikk klarte lyskerne å sette inn panservogner mot de framstormende ryttere. Enn mens de rullet framover raste panservognenes maskinvåpener løs — og denne

kavalkade som stormet fram i morgendemringen, forvandlet seg snart til et forferdelig virvar av menneske- og hestekropper som panservognene trengte seg inn i. Da solen kom opp over horisonten, var alt forbi, gjennombruddet mislyktes

En pike nede i dalen... en meteorolog oppe i fjellet hvem skriver deres historie?

I USA

PROPAGANDA FOR — PROTEST MOT

„DEKADENT KUNST“

① Et stort amerikansk tidsskrift, „Fortune“, bringer i desember 1941 i firefarvet trykk de 12 følgende malerier av kunstnere som har flyttet over til USA. „Fortune“ skriver her til: „Dette betyr omplanting av en hel kultur fra et kontinent til et annet“

② I samme desember 1941 bringer et annet USA-tidsskrift, „American Mercury“, en artikkel „Our decadent Art Museums“. Det setter som motto over den: „Et innlegg for sterk, levende kultur.“ „Signal“ siterer de viktigste avsnitt av denne artikkel

„Sabbath Phantom“, maleri av Kurt Seligmann. Maleren forteller at han „vil gi uttrykk for den alminnelige politiske og sosiale uro“

VÅRE UTARTEDE KUNSTMUSEER

Av Thomas Craven

I det tredje århundre før Kristus, etter Atens fall og etter at Hellas hadde tapt sin skaperkraft, forskjøv tyngdepunktet for det åndelige liv seg til Egypt. Der — nemlig i Alexandria, sentret for internasjonale forhandlere av kulturgods — ble det første kunstmuseum grunnlagt, i hvis vigslede marmorhaller en akademisk arbeidsmåtes første retningslinjer og kultus ble klarlagt. Museet, som omfattet oldtidens største bibliotek, ble en tumleplass for feminine esteter som betraktet seg som grekere fordi de kunde prate gresk og etterapte hellenske former.

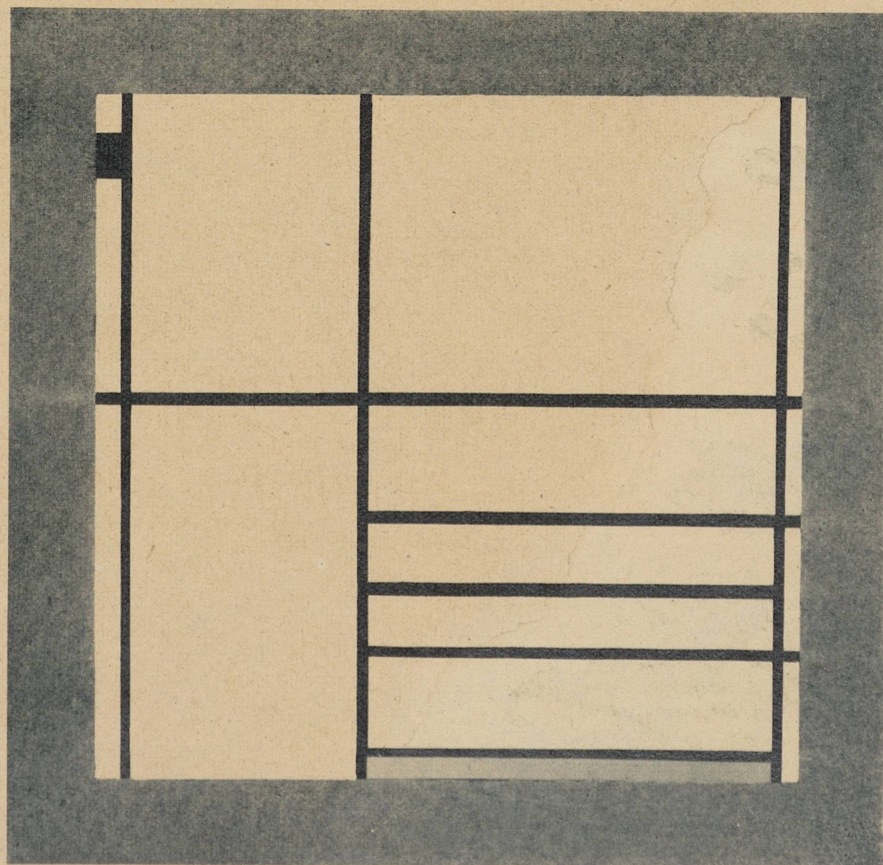
De opptrådte på en påfallende måte, idet de viste seg juvelsmykket og kledt i fint lin i byen og tenkte seg høyt hevet over det jevne folk. De forringet diktekunsten og malerkunsten. Malerkunsten sank da også virkelig ned

på et så lavt nivå at dets yndede motiv ble hermafroditen.

Hin tids Alexandria ligger langt fra våre dagers Chicago, Kansas City og New York. Eller kanskje allikevel ikke?

Gjennom en årrekke lider USA under en overflod av museer som skyter opp av jorden som sopp. Ingen by er så fattig at den ikke kunde tillate seg en kunsthall eller en samling uavsettelige oldtidsvarer. Hestehandlere og sportsfolk, bankierer og handelsreisende i aluminium, innehavere av enhetspris-butikker, avisutgivere og patentmedisinfabrikanter — hver millioner som gjerne vilde sette et monument over sin forfengelighet etter sin død — alle gir de noe til museene som de så propper fulle med mere eller mindre ekte stykker av klassisk kunst og for hvilke de ansetter direktører som skal innvie folk i den høyere kulturelle verdis hemmeligheter. I virkeligheten kvæler disse direktører enhver ytring av hjemlig kunstnerisk skapen.

Amerikas kunstverden beherskes av en snobbet kaste som bare lar etterligning eller det som er hentet langt

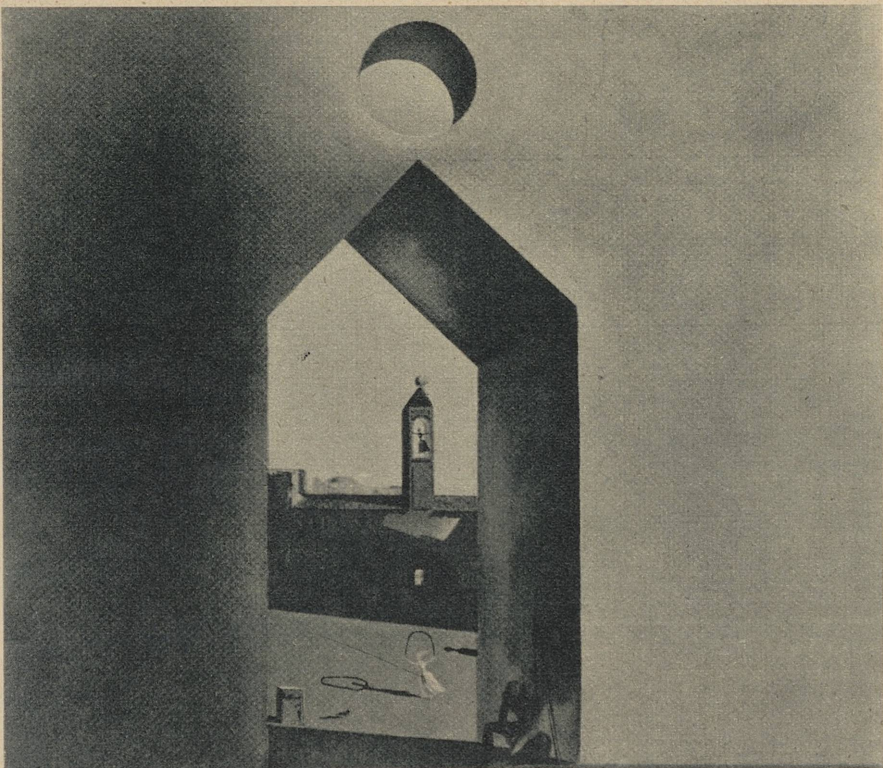

„Komposisjon“, maleri av Piet Mondrian, som før arbeidet i Nederland, nu i New York

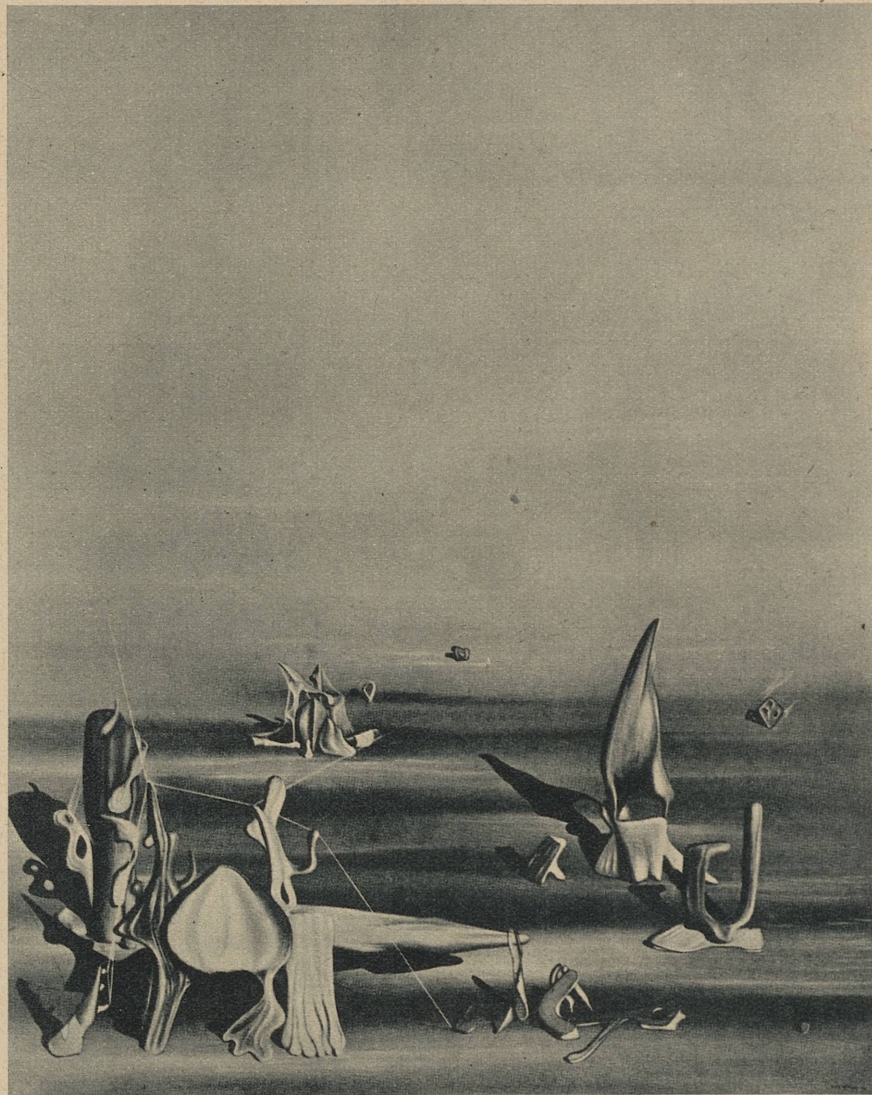
„Fødselsdagen“, maleri av Marc Chagall, som henter sine motiver fra det gamle ghetto-miljø, eller som „Fortune“ sier „fra bøndernes liv i hans barndoms russiske landsbyer“

„Håndmalte drømmefotografier“ kaller Salvador Dali sine bilder, og dette maleri ga han titelen „Hjemveets ekko“

„Nymfe-ekkoet“, maleri av Max Ernst, som først arbeidet i Tyskland, så i Frankrike og etter 1941 i USA.

„Vitnet“, maleri av surrealisten Yves Tanguy, som for to år siden flyttet fra Frankrike til Amerika

borte fra gjøre seg gjeldende. Med nyopprettelsen av så mange museer og ropet etter spesialister til å lede dem, med de veldig utvidede kunstfakulteter i våre universiteter og kravet om stadig flere professorer, har der dannet seg en kunstklikk som man mest rammende kunde betegne som alexandrinsk. Denne klikk er steril og gjennomsyret med anormale anlegg. Den vet i alminnelighet intet om amerikansk liv og bekymrer seg ikke det ringeste om Amerikas kulturelle behov.

Den biologiske villfarelse i denne kultus er bare en av dens mest framstående sider. Anormaliteter synes å vrirke i museumslivet som makk i et råttent kadaver. Vilde man bringe sammen visse av vårt lands ledende museumsdirektører, så kunde enhver sunt følende amerikansk ung mann i dem lett oppdage homoseksuelle — og det altfor maskuline hos de få kvinnelige blant dem. Det tilbaketrukne, skjulte levesett med dets muligheter for et tvetydig og hemmelig oppsyn av de underordnede, så vel som de homoseksuelles tilbøielighet til estetisk ekshibisjonisme har gjort museumspostene særlig attråverdige for personer med anormale anlegg. Deres uvesen på dette område og deres fordervelige innflytelse er en følge av den likegyldighet offentligheten viser overfor museenes ledelse.

Disse museers stiftere har neglisjert publikums sunne følelser. Kriteriet for museumsfolkene er sjeldenhet, ikke liv, og deres bestrebelse går ut på å samle på de for lengst døde maleres arbeider og nu på de eksotiske nyheter i en kunst som er avskaffet i Europa.

Museumsindustrien representerer i sin nuværende forfatning den overbevisning at kulturen er noe som gjennomsnittsmennesket ikke kan ha noen virkelig andel i, at kunstnere som taler amerikansk, er ordinære og uekte. Museenes velyndere og advokater er i alminnelighet oppkomlinger som forveksler kultur med en forskrudd stil. Disse beilere til en falsk fornemhet er offer for direktører med anormale anlegg, for tesladdertanter og sosialt ærgjerrige kvinner. De klokere og mere saklige blant dem — og der eksisterer et ganske stort antall av dem — foretrekker i hemmelighet en kunst som er mere i overensstemmelse med deres vesen. Men de er håpløst i mindretall. De kan ikke sette seg til motverge mot det kultiverte kaudervelsk som de blir bombardert med fra hin kunstklikk.

Selv det amerikanske universitetsliv lider i sitt forhold til kunsten av den samme forbenethet og søkte forskruddhet. Filologer som vandrer i uttrådte spor, innbilte gamle kunstnarrere og sjalu akademikere, som i sin høye alder er forelsket, taler om kultur som om den overhodet var utilgjengelig for folket. De påvirker de unge mennesker til ringeaktelse av alle hjemlige kunstnere hvis verk viser opprinnelighet og kjennskap til amerikanske forhold. De eneste amerikanske kunstnere som de nedlater seg til å rose er de etterapere av europeiske stilarter som er inntatt i kolonialepoken.

Denne museale meldugg er imidlertid ikke lokalt begrenset. Man skulde tro at det bra Midtvesten i det minste i sine institusjoners sosiale ordning

„Insekter“ av André Masson.
Masson kommenterer, som
Æsop og La Fontaine, med
dyr og insekter menneskenes liv

„Perspektivisk prospekt av en fullkommen solnedgang“, et
maleri av Eugene Bermann, som har malt i Hollywood siden 1937

ikke vilde oppvise noen avvikelse fra normen. Men det er et iøynefallende faktum at det nettopp er museene der i øyeblikket avgir nasjonens fruktbarste jord, for en fordervelig og fruktbares åndelig holdnings vekst. Man behøver bare å anføre som eksempel tilfellet med en by som ligger midt i Amerikas kornkammer, en by som er bekjent for sin barske uforferdethet og robuste livskraft, men som det allikevel har lyktes å oppveie sin lavtstående og vulgære åndelige forfatning med en viss solid aktbarhet. Mennene i denne byen er kanskje kjedelige, men de er riktige mannfolk, og kvin-

nene er umiskjennelig kvinnelige. En foretagsom forretningsmann, som hadde skaffet seg en betraktelig formue i denne byen og gjerne vilde sette seg et monument der, betenkte borgerne for et par år siden med et kunstmuseum. Hans gave ble mottatt med hosiannarop av de høyere samfunnsklasser, for disse begynte å lengte etter litt mindre materielle livsytringer enn bankavregninger og kvegslaktning formår å by.

Dette museet var på den vanlige måten viet alle sjeldne og usedvanlige ting. Dets fasade var prydet med alle mulige svulstige og opphøyde sitater

**ZEISS IKON AG.
DRESDEN**

Contax

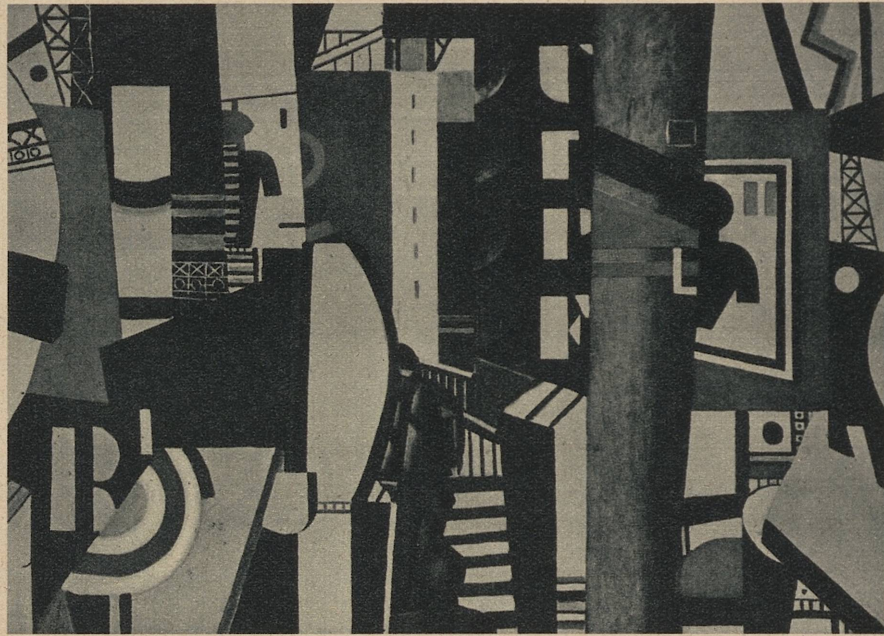
**ZEISS
IKON**

I N F O R M E R D E M N U, K J Ø P I F R E D S T I D

„Et stykke av min verden“, maleri av Georg Grosz 1938. Grosz er lærer i malerkunst ved Columbiauniversitetet

„City“, maleri av Fernand Léger, en av kubistene, som før bodde i Frankrike, nu i New York

Et portrett av Pavel Tschelitchew. Denne neo-romantiker er „en av de få bildemalere blant Europas avantgardister“, bemerker „Fortune“

om kunst og skjønnhet. For å bevare dets indre mot profanering, inneholdt legatbetingelsene den kjente klausul om de tredve år hvor kjøp av verker av levende kunstnere var forbudt. En skare alexandrinere og private kunsthandlere satte seg hurtig i sving med innredningen av utstillingsrommene og anslo smaksretningen. Museet blomstret og trivdes. Idag er det rikt og berømt, en kjempemessig arkitektonisk uhyrlighet, fylt opp med skinnende marmor og glatte billedverker og administrert av folk med en like så glatt innstilling. I dette mausoleum, som står så helt i strid med byens virkelige karakter og så langt fra å representere dens sanne kulturelle forhold, finner man de fleste avskyeligheter og absurditeter i den amerikanske museumsindustri representert.

II.

Disse institusjoners synder virker ikke bare ugunstig på vår historiske oppfatning, men motarbeider oppbyggingen av våre egne kulturformer ved den suksessive inntrengen av verdibegreper som er fiendtlige overfor ekte kunst. I ly av sin anseelse som er underbygget av penger og lokalpressen, som viker tilbake for muligheten av en skandale i de høyere kretser, blir ubetydelige menn — noen av dem sveklinger, andre med anormale anlegg — stadig mere anmasende og setter nu opp retningslinjer etter hvilke de forteller folk, som er dem langt overlegne, hva som duer i kunsten og hva ikke. Og ve den kunstner som våger å motsi dem! De faller over ham, håner ham og setter ham på svartelisten.

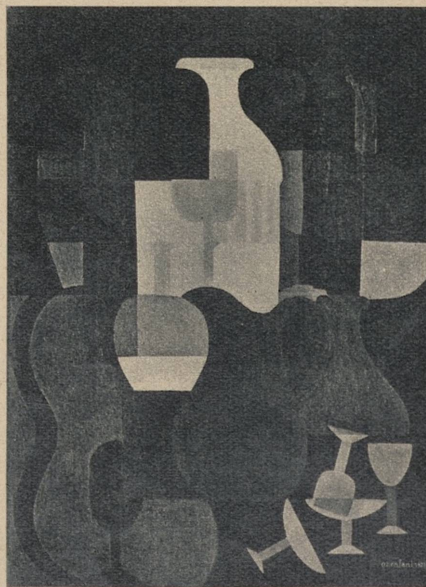
De kritikere som er beskjeftiget i pressen — og hver liten by i De Forente Stater har en kunstkritiker — kommer uten videre under museenes innflytelse og skriver sine nulliteter mere eller mindre etter museumsdirektørens diktat. Deres uttalelser er, som man vil forstå, utrolig kjedelige, da de ikke har noen utdannelse eller har gått noen skole. De færreste av dem kan skjelne en nyans fra en farve. For de flestes vedkommende er det havareite sceneforfattere, fallerte skuespillere eller kvinnelige reportere som er strandet i pressens driftigere områder. Men til tross for all sin innskrenkethet, utøver de en varig innflytelse på unge kunstnere som kjemper om en fast kunstnerisk holdning. Under innflytelse av museumsklikken framstiller kritikere kulturen i den gjengse museumsstil som noe som samles, etterapes og læres utenat. De må gjerne betrakte seg som uhildede tenkere, men deres vanemessige anerkjennelse og deres sjablonspråk er betinget av de kilder de henter sine kunnskaper fra: museene og deres publikasjoner. Under mere enn femogtyve års erfaring har jeg bare møtt få kritikere som bemøyet seg med å lære de ledende representanter for den amerikanske kunst å kjenne eller som forsøkte å trenge inn i ånden i disse kunstneres bestrebelse.

Museumsdirektørens og kritikernes utilstrekkelighet begrenser seg ikke til en sykkelig forutinntatthet i alt antikt og teoretisk. Disse folk røper på likeså anmasende måte slett smak når de har med noe moderne og levende å gjøre.

Således er der f. eks. i New York et museum som man kunde karakterisere som en moderne kopi av en alexandrisk basar. I dette forfallens flittergylne sitadell blir hele skrapet av nutidens kunst vist fram som det mest opphøyede uttrykk for den menneskelige ånd. Fra New York blir der sendt utstillinger til provinsen for å tilfredsstille det amerikanske folks skjønnhetskrav. Dette museum er blitt det eleganteste og farligste verktøy til utbredelse av snobbete kunstverker som bare tar sikte på en liten klynge av innvidde. Få lesere og ennå færre for-

står dets publikasjoner. Men denne institusjons rikdom, utstillingsindustriekshibisjonisme og surrealistiske nonsens utøver en stor tiltrekningskraft på alle amerikanere med sosial ærgjerrighet som gjerne vilde se forståelsen for kunst og den kunstneriske beskjeftigelse begrenset til noen få bløtaktige og presiose ånder. I den illusjon at det — i likhet med de elegante forretninger på Fifth Avenue — stiller ut de nyeste ting fra Paris, spiller dette museum for tiden en avgjørende rolle til forherligelsen av en utartet modernisme.

Kunsten gjenspeiler den levende omverdens nivå, menns og kvinners tillit og glede, menneskeåndens egenskaper og overbevisninger. Derfor er også våre museers karakter ikke bare av viktighet for kunstnere og kunstkritikere, men også for enhver amerikaner. Når kunsten er dekadent, så er der gode grunner til å formode at også det samfunn som produserer denne kunst i stigende grad er utartet. Når kunsten gjør seg fremmed for det offentlige liv og blir lagt i hendene på noen tekniske teoretikere og estetikere i et elfenbenstårn, så er dette et tegn på den moralske avslappelse i de samfunnsmessige omgivelser hvor den normalt trives.

Maleri av puristen Amédée Ozenfant, en fransk maler som flyttet til USA og ble lærer ved universitetet i Washington

I tredje krigsår: Fotball-landskamp på Olympiastadion i Berlin

TYSKLAND-SPANIA

Offiserene fra den „Blå divisjon“ sitter midt blant sine tyske kamerater. De følger spent kampen

„Mal!“ — Men ennå tror ikke alle på hellet, for ballen floy lynrapt inn i nettet og før nesten usynlig tilbake igjen

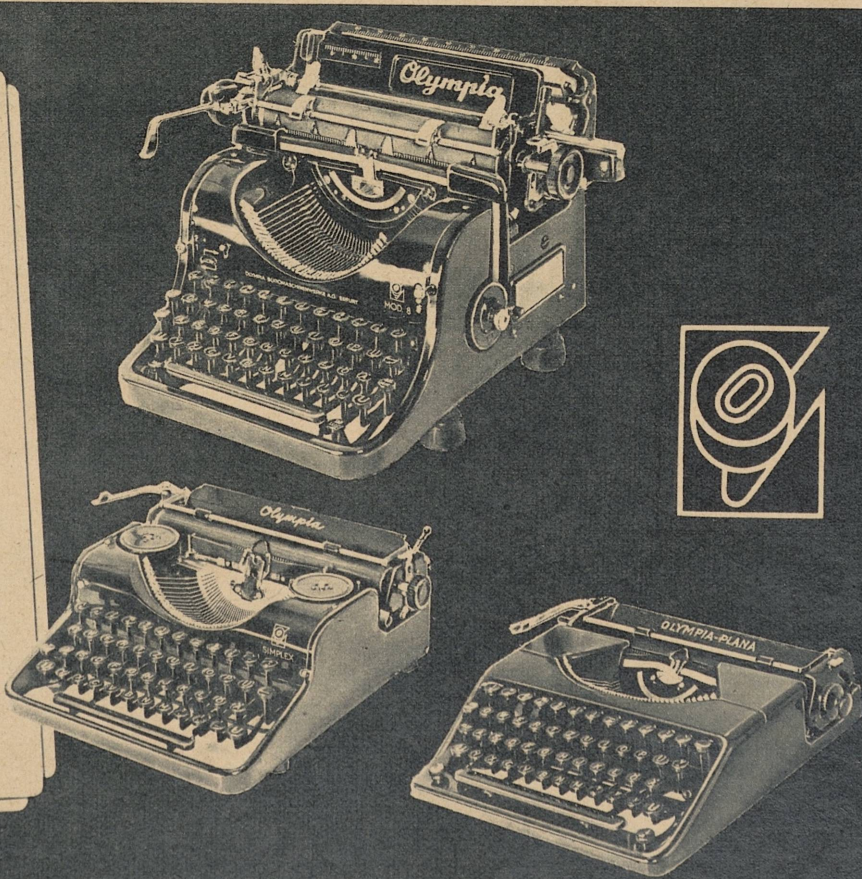
Til ethvert formål

har OLYMPIA-fabrikken den passende skrivemaskin. Til kontorbruk den pålitelige OLYMPIA 8, med dens mange fordeler, desimaltabulator og forskjellige vognbredder. Av transportable modeller fremstilles PLANA, den første tyske flate skrivemaskin, dessuten ELITE, PROGRESS og SIMPLEX. For alle disse maskiners kvalitet, uansett utførelse og pris, garanterer det felles navn

Olympia

OLYMPIA skrivemaskiner er fremstillet av Olympia Büromaschinenwerke AG. Erfurt

Generalagentur for Norge:

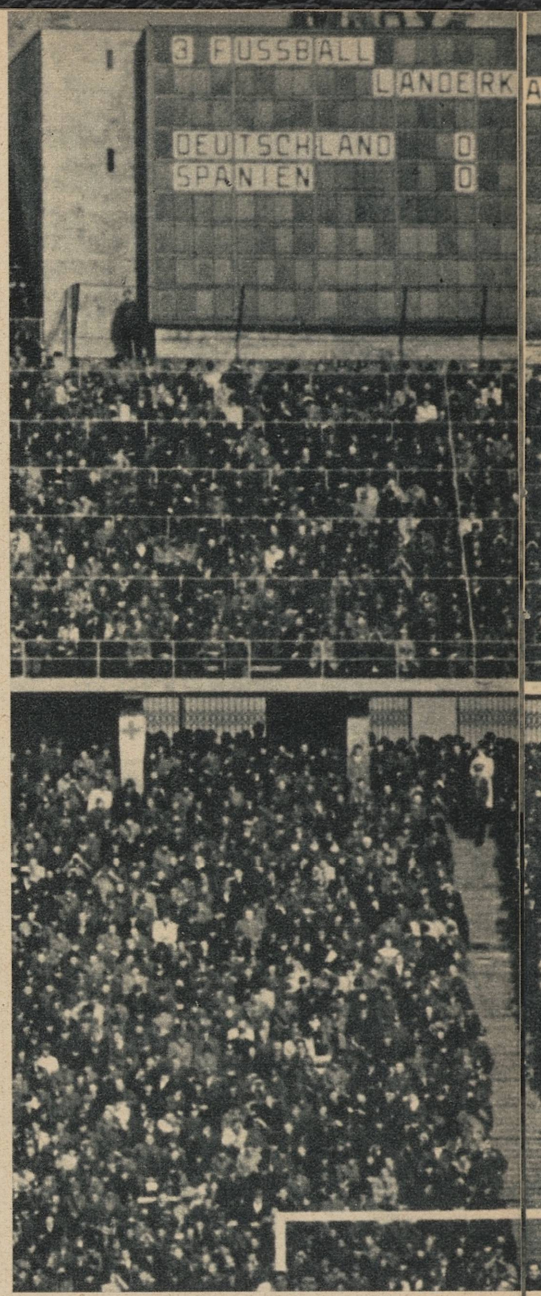
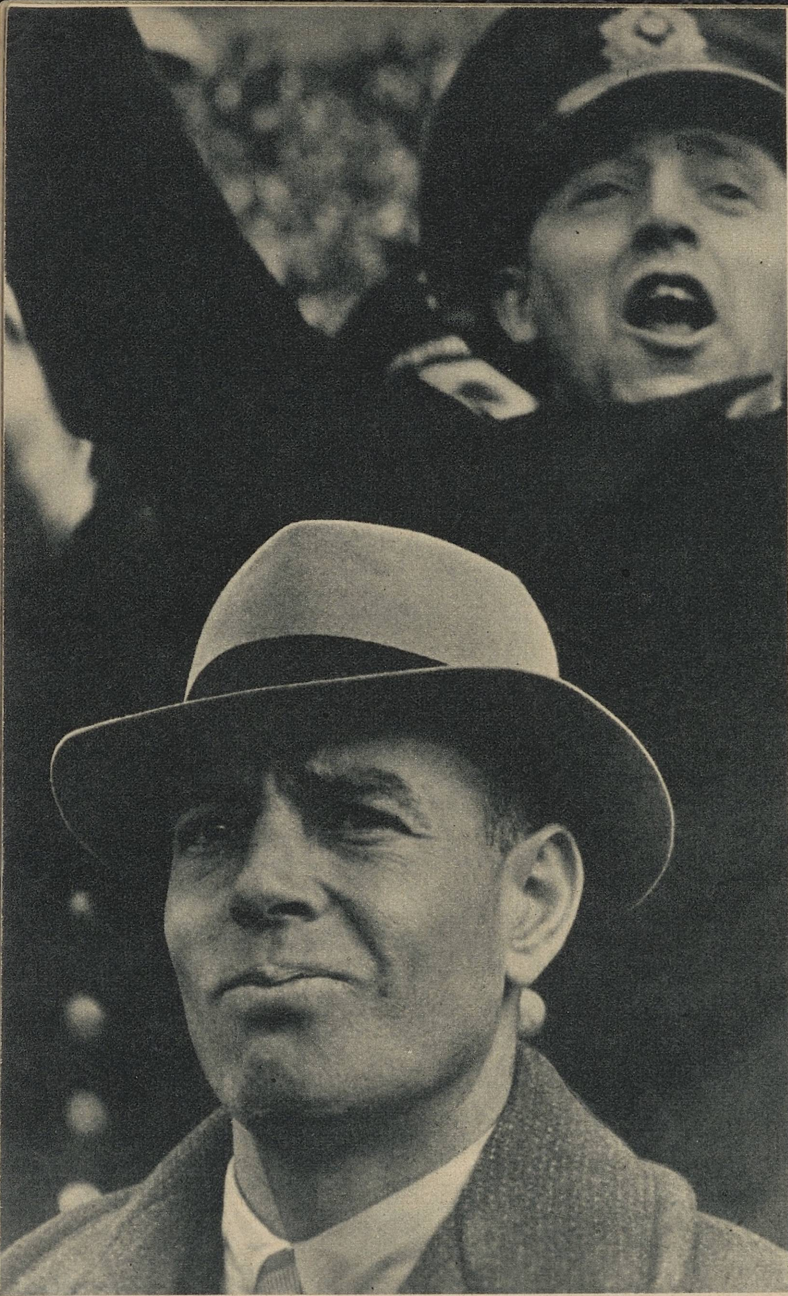
olorland

I. Z. 112

G. A. GJESSING & Co. A/S., OSLO

Olympia salgssteder i Amsterdam, Belgrad, Budapest, Bukarest, København, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Olympia agenturer i alle verdens storbyer.

RICARDO ZAMORA, VERDENS MEST POPULÆRE MÅLMANN . . .

. . . red Tysklands ledende mål . . .

. . . og Spanias utlignende fulltreffer

88 000 mennesker i Olympiastadion.
De kunde nesten fylle en storby

ZELLSTOFFFABRIK WALDHOF

Framstiller cellstoff av tre og papir av cellstoff.

Bleket og ubleket sulfit- og sulfatcell-
stoffer for papir-, kunstfiber-og den
kjemiske industri. Spesialog edelcel-
lulose (alkalisk behandlet cellulose).

Spesialpapir for innpakning,
spinnepapir, papir for tekstil-
erstatning, råstoff for kunstlær,
trykk-og skrivepapir.

HOVEDKONTOR: BERLIN

FABRIKKER I MANNHEIM - KOSTHEIM - TILSIT - RAGNIT - COSEL - OBERLESCHEN - KELHEIM - WANGEN - JOHANNESMÜHLE

1:1 Spania, den store fotballnasjon, finner en jevnbyrdig motstander på olympisk jord. Det tyske krigs-mannskap gikk ut av kampen med et ærefullt „uavgjort“ mot de fremragende fotball-kunstnere fra Spania

Spent ser Herberger, treneren for det tyske mannskap, fruktene av sitt arbeid modnes

Uifor Maratonporten bærer de spanske soldater jublende sine menn bort fra plassen. Billedreportasje: H. U. B.

MED SOLBRILLER OG STRANDDRAKT

Sommerens overraskelser for kvinnen

Huden trenger sol! Jo knappere badedrakten er, desto bedre sitter den. Ved hjelp av håndstrikketeknikken kan man nesten modellere badedrakten etter legemet

Blå lin, fargeglade bondeboder!
En lett og luftig kjole til fjellbruk.
Den er dypt utskåret i ryggen
og kan også brukes uten bluse

Til et riktig solbad er en badebukse og soleliv nesten for meget . . . men man må jo ta i betraktning den kledelige vinrøde bastilke med gule striper!

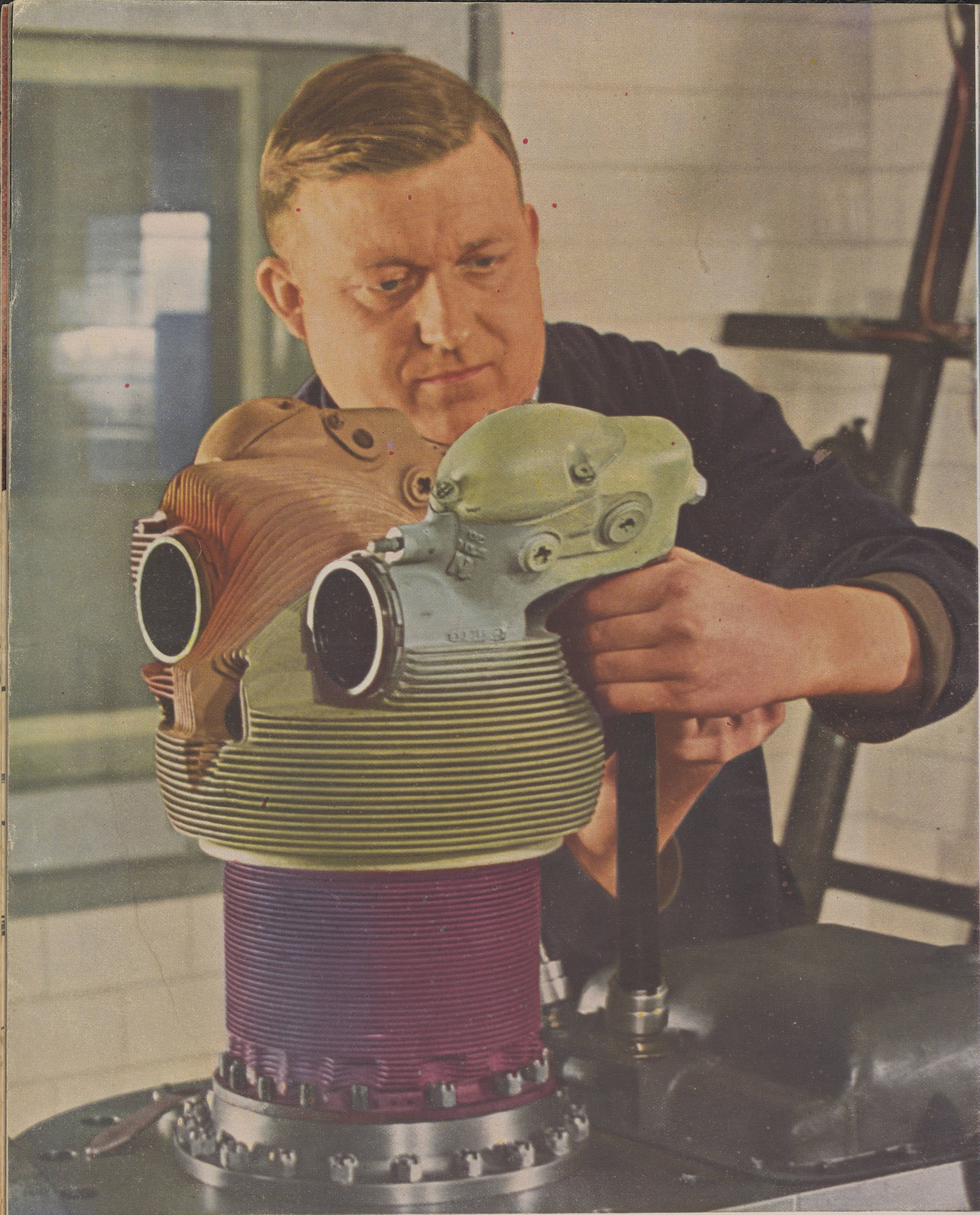

Vide knebukser . . . en ny form for stranddrakt. Oransjefarget lin med hvitt og grønt blomstermønster står godt til den solbrente hud. Blusen er høy

Diagnose i farger. Denne flymotors brokete farger oppsto av en grå maling under en prøvetur, og nu kan fagmannen av de forskjellige fargetonene lese av en „diagnose“. Hver fargetone viser nemlig de forskjellige hetegrader som motoren har oppnådd under prøveturen. På grunnlag av disse kan man så igjen bestemme hvor eventuelle konstruksjonsfeil ligger.

Man kan også undersøke hvilken sort brennstoff best passer for motoren. Den opprinnelige grå malingen består av temperaturmålefargen „Thermocolor“ framstillet av IG-Farbenindustrie. Disse fargene blir også brakt i handelen som blyanter. Enhver håndverker kan nytte dem for sine formål.

BJERKEN I BLOKKHUSET

Dengang de tre brødre og tre søstre bygget et lite hus for seg og sine foreldre ute i skjærene på denne lille halvøy som tilhørte dem, hadde de skånet treet. De følte seg selv så unge og sterke og hadde ikke kunnet få seg til å felle den lille bjerken. De hadde holdt dom over den, hadde enstemmig tilkjent den „livet“ og samtidig også veid betingelsene som kunde gjøre „livet“ mulig for det lille treet.

Slik var det gått til at det vokste et bjerketre nesten midt gjennom huset. Gulvplankene var blitt lagt over dets røtter. Man hadde saget plankene til rundt dets stamme for å gi det plass nok til å vokse på.

Nu går dets stamme gjennom hustaket og brer velsignende sine grener med de mykt skjelvende blad ut over det.

De seks barn som bygget dette huset, er voksne og spredt rundt i hele verden. Foreldrene er døde.

Derfor står det lille huset i alminnelighet tomt.

Men nu i sommer er allikevel tre av husets åtte senger tatt i bruk.

I morens store seng sover Lillian, billedhuggerinnen, lenge og godt, for det er ingen som har noe i mot det. Hun er så stor og verdig at hun alltid og overalt tiltvinger seg den beste plass.

Hennes venninne Barbro er akvarellmalerinne og sart som aspeløv. Hun sover i luksuskahytten, et bitte lite værelse, som kalles slik, fordi de to senger derinne er bygget over hverandre som skipskøier.

Treskjæderen Arnold, denne lille kunstnerkolonis patriark og beskytter, har fått låne denne ensomme hytte av eieren, sin venn Bertil, for noen sommeruker. Han sover enten på en av divanene i spisestuen eller ute i det fri, på den soveplass som til enhver tid står ferdig på verandaen for særlig lufttørste personer. Mange ganger forekommer det at han skifter soveplass flere ganger i løpet av en natt — alt etter sin stemning og været.

Gøsta, naturvitenskapsmannen og landskapsmaleren, som om natten skyr kvinnens nærhet, sover i sitt eget hus derute i skogen, i et vedskjul som riktignok rommer en herlig seng.

Først hadde mennene holdt til her alene; men så var Lillian og Barbro kommet.

De sov lenge, laget så frokost i fellesskap, gjorde i stand — eller ustand — huset med meget bråk, for de tok ingenting så nøye, og gikk så i alminnelighet til et eller annet arbeid. Dagene her hadde ikke noe fast program. De fisket, gikk turer, badet, arbeidet eller dovnat seg, alt ettersom

de enkelte ønsket det og var vant til, og satte til livs store mengder grøt og hekatomber av fisk.

For ikke lenge siden hadde Gøsta oppdaget vraket av en båt som lå halvt nedgravd i sanden, og lokket av utsikten til lange seilturer hadde de alle fire lagt sitt eget arbeid til side og var begynt å sette i stand denne båten med stor flid.

Mellom Arnold og Barbro besto det et varmt vennskap som øket deres livslyst og utløste en munterhet, som livet opp dagene og også rev de andre med.

Arnold og Barbro vil aldri glemme en av de minst hyggelige dager, en dag som begynte med redsel og fulgtes av en uhyggelig natt.

Arnold var den eneste som hadde hørt Barbro's undertrykte rop. Lillian hadde bedt henne skumme av fløte til kaffen og stille den på frokostbordet, som Gøsta hadde dekket så appetittlig på verandaen.

Da han kom inn i spiskammeret, lå Barbro besvimt på gulvet, i melken svømte det som en mørke stjerne en liten mus.

Barbro kom fort til seg igjen.

„Jeg tåler ikke å se mus!“ sa hun for å unnskyldte seg. „Jeg arvet denne svakhet fra min bestemor, og tross all den møyen jeg ga meg, er det hittil ikke lykket meg å overvinne svakheten.“

Frokosten smakte henne allikevel utmerket, selv om man måtte drikke kaffen uten fløte.

Etter frokosten gikk Arnold, mannen, og Gøsta, ynglingen, med malebøtter, koster og verktøy til båten. De unge piker vasket opp, så la Lillian seg i solen og drømte, mens Barbro stakk føttene i treskoene, som sto der i den åpne døren og skyndte seg over knausen ned til badestranden.

Det var en varm, vindstille dag. Himlen lå skyfri over havet, og bølgen glitret.

*

Barbro hoppet fra sten til sten tilbake til hytten med de tunge treskoene i den ene hånd og den våte bade-drakten i den andre. Her finnes det bare stener og ingen vegeer, derfor er tresko og fotsåler det billigste skjøtøy. Da mister hun den ene treskoen. Og da hun bøyer seg for å ta den opp, ligger det en sammenrullet stor orm i nærheten og sover. Barbro ser den x-formede tegning på hodet og siksakbåndet på ryggen. Det går henne kaldt nedover ryggen, hun lar treskoen ligge og løper som jåget nedover knausen.

Blek, med stive øyne og fullstendig anpusten, står hun få minutter etter nede ved båten.

SOM STORMBÅTER mot krigsskip som ligger på havnen, slik styrer bakteriofagene ① seg over sitt bytte, bakteriene ② (Forstørrelse 1 : 30.000)

Fotografert for første gang:

Bakterier etes

For 25 år siden oppdaget den franske forsker d'Herelle at bakterier blir angrepet og ødelagt av et gåtefullt stoff eller hemmelighetsfullt levende vesen, som er ennå mindre enn de selv. Disse bakteriedreperne kalte man bakteriofagen. Vitenskapsmenn verden over har stadig diskutert disse veseners betydning og karakter. Nu er bakteriofagene blitt fotografert av berliner- medisineren dr. Helmut Ruska ved hjelp av Siemens-overmikroskopet. Fotografiene taler for at bakteriefiendene virkelig er uhyre små levende vesener og ikke som mange vitenskapsmenn antok, enkle eggehvitelgeler.

DET TOMMEHYLSTER er alt bakteriofagene levner av sitt offer. (Forstørrelse 1 : 50.000)

Gøsta maler nettopp med flotte strøk, mens Arnold forsøker å gi en gallionsfigur av tre Barbros ansikts-trekk og byste.

„Har du sett spøkelser ved høylys dag?“ spør Arnold og ser oppmerksomt på Barbro.

„Nei, ikke spøkelser! En huggorm!“ stammer Barbro. „Oppe på knausen!“

„Det har vel vært en metemærk!“ sa Gøsta foraktelig. „Her finnes det ikke noen huggormer!“

Han er en kjempe og forakter alt, som er svakt. Han står i en slags forsvarsstilling overfor Barbro. Det ergrer ham at hennes svakhet opphisser ham, og ennå mer at hun foretrekker Arnold for ham.

Arnold er i sitt indre likeså vantro som Gøsta, men legger allikevel vekk kniven sin og går med Barbro, glad over avbrytelsen.

„Hvis ormen ikke er der mer, er jeg blamert!“ tenker Barbro og ber: „Kjære Gud, la den være der ennå!“

De løper oppover knausen, begge to er litt opphisset. Barbro ser søkende ned for seg og Arnold kommer etter henne.

Der ligger treskoen og der ligger ormen, sammenrullet og sovende.

„Gudskjelov, der er den!“ sier Barbro og peker på den med fingeren.

Hun føler at hun stiger et kjempetrin i Arnolds aktelse.

„Du har rett!“ sier han anerkjennende. „Det er en huggorm!“

Og mens han sier dette, tenker han allerede over, hvordan han — en Sieg-

fried — skal kunne ødelegge denne dragen.

„Bli her og hold deg rolig!“ sier han til Barbro. „Jeg kommer straks tilbake!“

Hun skjuler seg bak en sten i nærheten av ormen og tar ikke øyene bort fra den.

Hennes fantasi arbeider. Hun ser en kjempeslange gli over havet og fare løs på henne med høyt hevet hode.

Hun er Andromeda og venter på sin redningsmann.

Og der kommer allerede Persevs. I stedet for sverdet har han en slynge, som han fort har gjort i stand av en vidjekvist og hyssing.

Han skremmer ormen opp av døsig-heten — Barbro skriker opp og flykter — treffer den dyktig og fort i nakken med en sten, går så nærmere, legger hyssingen om hodet dens, trekker slyngen sammen og bærer dyret foran seg i triumf, fulgt av Barbro.

De roper på Gøsta og Lilian.

„Det er den første huggorm på denne øya!“ sier Gøsta. „Sannsynligvis er den fulgt i hælene på deg!“ Alle ler. Han ser snart mistroisk på Barbro, snart på ormen, som gjør han Barbro ansvarlig for slangens eksistens.

Kvinner og slanger, de stammet for ham fra samme kilde. Kvinner og slanger, paradiser og helveter, de hørte sammen; det er umulig å skille dem fra hverandre. *

Aftenen er stille og deilig. Alle fire sitter på en benk foran blokkhuset. Gøsta snuser i luften.

„Sønnvinden kommer!“ sier han.

„Hvis båten hadde vært ferdig, kunde vi seilt imorgen!“ sa Gøsta.

„Seilene er lappet!“ sier Lilian. „Når er det stabelavløping?“

„Om noen få dager!“ sier Arnold.

Han er blek og stille. Han lengter etter Barbro.

Gøsta vil gå og fiske neste morgen og går snart og legger seg.

De andre blir sittende ennå en stund. Arnold er tett ved siden av Barbro. Han forsøker å legge armen rundt skuldrene hennes. Men Barbro tar hans hånd vekk og legger den mildt, men allikevel energisk tilbake på kneet hans.

„Djevelsk!“ hvisker han inn i Barbros øre. „Hvor lenge vil du holde deg borte fra meg?“

„Så lenge jeg k-a-n, Arnold!“ sier Barbro med sterk betoning og lener seg et øyeblikk mot hans arm, som om hun var trett.

Det faller noen stjerneskudd.

„Hva ønsker dere?“ spør Arnold.

„Masser av arbeid!“ sier Lilian.

„Og du, Barbro?“

„Jeg ønsker meg kraft!“ sier hun sakte. „Og du, Arnold?“

Han smiler spottende. „En hustru, naturligvis!“ Og igjen hvisker han inn i Barbros øre: „Deg!“

Lilian ler. Hun gjesper og reiser seg. „God natt! Jeg går og legger meg.“

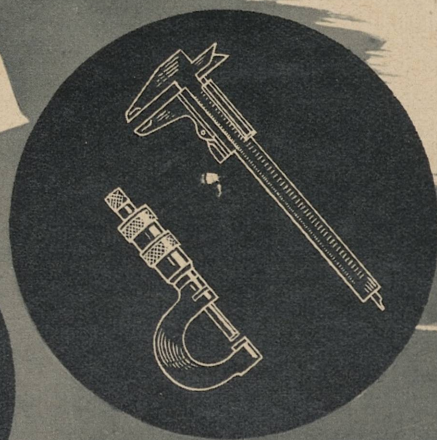
Arnold følger Barbro til døren hennes. Han står foran Barbro, legger hånden på dørhåndtaket og holder døren igjen.

„Og min lønn for ormen?“ spør han og smiler. Han nærmer seg hennes

MAUSER

Jakt-, sports-
og forsvarsvåpen
finmåleverkøi
bokførings- og
addéringsmaskiner

MAUSER-WERKE AG OBERNDORF / NECKAR

mann. Hun spiser munnen og kommer ham litt i møte. Men før hun rører ved hans, lukker hun opp døren og smetter inn i værelset, under armen hans, som forsøker å omfavne henne.

Døren knirker og blir så låst.

„Den knirker!“ tenker Arnold. „Jeg må smøre den!“

En liten stund venter han og lytter. Det er ingenting å høre. Og så går han nedtrykt inn i spisestuen, tar med seg to tepper og lager i stand en seng til seg ute på verandaen.

„Pokker til pike!“ sier han og ruller seg godt inn i teppene.

*

Imidlertid sitter Barbro på sengen sin og drømmer.

Det er brysomt å kjempe! Hvor gjerne vilde hun ikke legge armene om halsen hans, hvor gjerne vilde hun ikke kysse ham! Hvor gjerne! Og hun vil også gjøre det! Vil hun det? Ganske sikkert! Men ikke enda! Kanskje imorgen! Så lenge hun kan stå i mot ham, vil hun ikke gjøre det! Hun kan kjempe! (Hun smiler.) Hun er ikke noe lett bytte. Hun er sterk og kan stå imot en mann! Sågar ham! Og allikevel! Hvor herlig vilde det ikke være å la seg rive med engang!

Hun legger seg. Men hun kan ikke sovne straks. Hun hører hvordan vinden suser derute. Gøsta hadde rett. Hun hører bølgenes slå mot stranden, hører tretoppene suse.

Og plutselig setter hun seg opp i sengen, helt vettskremt.

Et underlig skrik! Et skrik som bare

et menneske utstøter i ytterste nød, og så sukk og stønn. Og igjen et skrik, som fyller henne med gru.

Så blir det stille.

„Det er hendt noe! Det må være hendt noe! Røvere har overfalt huset! De har myrdet Arnold! Han ligger blødende på verandaen! Og Gøsta, kjempen, sover sin guttesøvn og hverken hører eller ser noe!“

Igjen et skrik og så ynking.

„Lilian!“ Hun må skynde seg til hjelp.

Tennene klapper og hun skjelver over hele kroppen.

Så hører hun skritt og hvisking under vinduet sitt.

De kommer inn gjennom vinduet! Hun må flykte! Ut i skogen! Så fort som råd er!

Hun springer ut av sengen. Den hvite nattkjolen vil skinne i mørket og røpe henne! Hun river til seg en svart kåpe og løper ut av døren, som knirker.

Om noen hører henne! Hun blir stående et øyeblikk og styrter så gjennom bakdøren ut i natten.

Dødsstillhet og dypt mørke. Så et plutselig vindstøt og igjen et gruffullt, hjerteskjærende skrik.

Hvor fryktelig!

Hun må vite hva det er skjedd med Arnold og om Lilian lever ennå!

Hun lister seg langsmed husveggen. Et vindstøt griper fatt i henne og kaster henne imot en mann.

Nu skriker hun opp. Hun er fortapt! Knærne svikter. Hun synker om.

Kraftige armer griper henne og

trekker henne opp og en velkjent, kjær stemme sier: „Hallo!“

Arnold trykker henne inn til seg og hun smyger seg inn til ham som en forskrekket fugl i redet.

Han lever! Så herlig!

Han ler. „Hva er iverien idag? Vi løper rundt huset allesammen! Du, Lilian og jeg! Og jeg er jo gårdshunden!“

„Lilian lever også! Gudskjelov!“

Han kan ikke se henne. Føler bare hennes skjelvende legeme og hører hennes hjerte banke, fort og høyt. Hun begynner å gråte.

„Gråt ikke, Barbro!“ ber han. „Gråt ikke!“

Tårene drypper ned på ham.

„Hvor varme hennes tårer er! Som tårene er hennes kyss!“ tenker han og står lykkelig der.

**Glatt og
skinnende**

som silke er spissen på
enhver

**Kaweco-
penn**

Derfor glir *Kaweco* så
fjærlett over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser man Dem gjerne i forretningene.

„Ikke gråt, Barbro!“ ber nan igjen. „Ikke gråt slik!“ Da hører de igjen et forferdelig skrik over seg.

Hun klamrer seg til mannen som til en reddende klippe.

„Hvem skriker så forferdelig?“

„Dumme Barbro!“ sier Arnold. „Det er jo bjerken! Hver gang det er sønnavind, gir den en flott konsert. Sønnavinden er en mektig elsker. Den vil erobre, ødelegge! Og bjerken vil ikke underkaste seg. Den raser. Fortvilet vrir den grenene sine, river i stykker kjolen sin. Og det unnslipper den forferdelige skrik. Først måtte jeg berolige Lilian og nu kommer du! Gråt ikke slik!“

„Jeg trodde at huset var blitt overfalt av pirater!“ sier Barbro og ler og gråter om hverandre.

„Dumme Barbro!“ sier Arnold ømt og drar henne tettere inn til seg. „Det ser ut til at jeg må klatre opp på taket imorgen og binde fast bjerken. For som husets vokter kan jeg ikke tillate at dere damer ikke får sove!“

Han legger armen om skuldren hennes og fører henne inn i huset igjen.

„Skal jeg gå nu?“ spør han i den smale gang foran Barbros dør.

Et vilt skrik fra bjerken synes å være svaret.

„Ikke gå! Bli her! Kjære Arnold!“ sier Barbro og griper ham i armen.

I larmen fra vinden hører man ikke døren knirke.

Arnold vasker Barbros ansikt med kaldt vann, løfter henne opp i sengen og dekker henne omhyggelig til.

„God natt, lille Barbro!“ sier han og bøyer seg over henne.

Da slynger hun begge armer om hans hals og kysser ham under gråt og latter.

Men han løser seg ut av hennes omfavnelse, legger hendene hennes mildt på teppet og kryper smilende opp i den øverste køje.

„Hun er ute av seg,“ tenker han. „Hun vet ikke hva hun gjør!“

Også Barbro smiler med lukkede øyne. Hun er svært trett, men allikevel uendelig lykkelig.

Nu er enhver tvil vekk. Hun vet bare det ene at hun ikke kan leve uten den store, gode og glade mannen deroppe.

*

Neste dag sitter Arnold overskrevet oppe på taket og binder fast bjerken. Han håndterer hammer, ståltråd og klammer, banker og binder grenene fast og er svært stolt over sitt arbeid. Om aftenen, da sønnavinden igjen kommer, er bjerken stille og stum som en grav.

Allikevel sier Lilian ved middagsbordet neste dag: „Du må nok klatre opp på taket ennå en gang. Arnold, jeg hørte bjerken skrike to ganger i natt.“

„Au!“ sier Barbro.

„Hva feiler det deg?“ spør Lilian.

„Jeg bet meg i tungen!“ sier Barbro og blir helt rød.

„Skal skjel!“ sier Arnold med ubevegelig ansikt.

Men istedenfor å klatre opp på taket ennå en gang, løfter han av Barbros dør i middagshvilen og smører den godt.

Tegninger: Fritz Busse

Anna von Schrott

ARBEID FOR DYKTIGE HENDER. Disse unge franske kvinner er i en berliner-fabrikk beskjeftiget med å bearbeide tynne metallplater i glassskap som er fylt med syredamper. Ventilatorer suger bort dampene, glass-skiver beskytter arbeiderne mot faren ved å ånde inn gassene. En smule vitenskapelig gjennomtenkt organisasjon på den ene siden, omhu på den annen, og alt klaffer fortreffelig

Franske kvinner oppdager en by

PUST DYPT! Ved hjelp av omhyggelige undersøkelser overvåker lægen hennes sunnhet

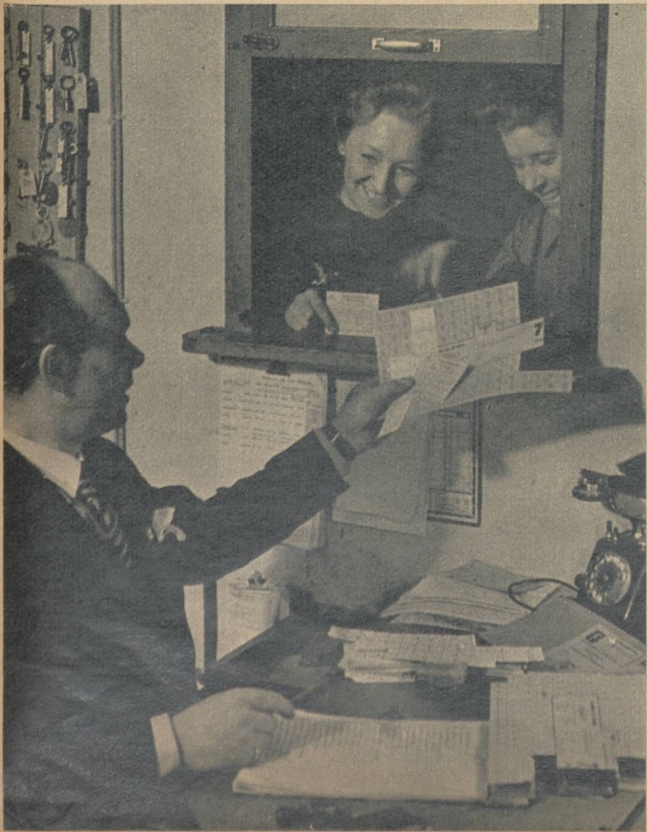

SOL, SPORT OG LATTER . . . men hvor får de punktene fra til å skaffe seg badedrakter for

UTSTILLINGSVINDUENE. Den første interesse gjelder utstillingsfigurene i moteforretningene

LEVNETSMIDDELKORT MANGLER IKKE . . . og forøvrig får man på dem nøyaktig hva man skal ha

HOS SLAKTEREN. Man gjør seg forståelig med gester, uten ordbok. To liter? To pund? To kilo? To stykker?

KOKEKUNSTNERINNER. Først potetpuré, så grønne erter, tilberedt på fransk manér

Franske kvinner i Berlin

Det er et helt parisisk anliggende, meget „medinette“, for å bruke et ord som disse fremmede arbeidssker i Berlin vil forstå. Vi følger dem i fabrikken og på deres spaserturer i byen. Disse unge kvinner har funnet arbeid og en oppgave i Tyskland.

Noen enkeltheter om dette liv? De bor, så framt de ikke foretrekker et privat kvarter, i en leir som forener organisasjon og behagelighet. De bor

fire eller åtte sammen i et værelse som de kan utsmykke helt etter sine egne, ofte meget originale ideer...

Sine måltider inntar de vanlig i fabrikkskantinen, men for den som vil tilberede sine sauser selv, rense sine grønnsaker eller vaske sine kokekar står der særlige kokerum i fabrikken til disposisjon. Levnedsmiddeltkortene blir delt ut hver uke.

Og betalingen? 77 pfennig i timen for

arbeidssker inntil 25 år. Det betyr nøye omregnet 15,40 francs.

Man arbeider 8 timer daglig. I alminnelighet er det lett arbeid som ikke krever noen som helst tekniske spesialkunnskaper. Arbeidskontraktene blir sluttet for 6 eller 12 måneder, Etter 6 måneder har man rett til en måneds ferie. Reisen hjemover og tilbake bekoster firmaet.

Forøvrig blir de unge franske kvinner behandlet helt på samme måten som sine tyske kvinnelige kamerater. De har som disse krav på et tobakkskort (tobakksmengden på kvinnes kort er noe mindre enn på mennenes) og endog på et likørkort.

Og når arbeidet er gjort, lokker fritiden.

Max Bihan

FIRE SYMBOLER I SKAPET. Der Führer: makten, Maurice Chevalier: gleden, et ukjent bilde: vennskapet. Og helt til venstre rekkeruret: arbeidet

TETIME. På den skjønneste terrasse på Boul... nei, på Kurfürstendamm

FIRE UKER FERIE. Det er unødvendig å si noe mere til dette bildet

DEN STØRSTE HENGEBRO I EUROPA

AUG. KLÖNNE

DORTMUND

Signal

Og så —
siste hånd på
verket!